

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ΄.

ΤΟΜΟΣ Η΄.

ΕΤΟΣ 180V

←#0/0#→

ΤΕΥΧΟΣ 13

1 Νοεμβρίου 1907

ΑΘΗΝΗΙ

Ὁδὸς Σωκράτους 2

Ὅπισθεν τοῦ Βαρθολομαίου

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ

Φ. ΠΡΙΝΤΖΗΣ

←#0/0#→

Περιοδικὸν - Σύγγραμμα Δεκαπενθήμερον Ἐγκυκλοπαιδικόν

←#0/0#→

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐδωτικ. - δρ. 16

Ἐξωτικ. - δρ. 20

C. DE VESMÉ

ΑΙ ΟΡΔΑΛΙΑΙ

(ΚΑΘΑΡΣΕΙΣ)

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον τεύχος)

ΑΙ ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ
ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΑΙ ΘΕΟΔΙΚΙΑΙ

Α

ΡΑ τοῖς ἀρχαίοις Ἑβραίοις ἐνηργούντο θεοδικαίαι διὰ μέσου κλήρων, ἀλλ' ὡς ἀναφέρει ἡ Γραφή, «Ὁ Κύριος διαθέτει τὰς τύχας». Συνήθως δὲ προσέτρεχον εἰς τὸ Οὐρὶμ καὶ τὸ Θουμμίμ (*). Τῶν θεοδικῶν τούτων εὐρίσκομεν

δύο παραδείγματα ἐν ταῖς βίβλοις τοῦ Ἰωσουὲ καὶ τοῦ Σαμουὴλ. «Ὁ δὲ Ἰεχωβάχ διέταξε τὸν Μωυσῆν νὰ εἰσάξῃ τοὺς λίθους Οὐρὶμ καὶ Θουμμίμ ἐν τῷ ἐνδύματι τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως Ἀαρών, ἵνα φέρῃ πάντοτε ἐπὶ τοῦ στήθους του τὴν ἀπόφασιν τῶν νύων τοῦ Ἰσραὴλ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου (**). Τοῦτο ἐδήλου, ὅτι ὁ Ἀρχιερεὺς θὰ ἔκρινε, κατὰ τὰς ἀπαντήσεις τοῦ Οὐρὶμ καὶ Θουμμίμ, τοὺς νύους τοῦ Ἰσραὴλ.

Ἄφ' ἑτέρου κατὰ τὸν μωσαϊκὸν νόμον, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ διέτασσε τὴν δοκιμασίαν τοῦ ἀλλυροῦ ὕδατος διὰ τὴν μοιχαλίδα : «Ὅποταν γυνὴ σφάλουσα καὶ καταφρο-

(*) Ἦσαν ταῦτα δύο πολύτιμοι λίθοι, οἵτινες δικτιζέμενοι ἐν τῷ ἐπιστηθίῳ τοῦ τότε Ἀρχιερέως, διέχον λαμπρὸν ὑπερρυσικὸν φῶς, ὅπως ἀπαντῶσιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις, α. τινες τοῖς ἀπειθύνοντο. Οὕτως ὁ ἱστορικὸς Ἰωσήφ, λέγει, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ «οἱ λίθοι τοῦ στήθος» τοῦ Ἀρχιερέως εἶχον πύσαι ν' ἀπυγάζοντο ἀπὸ διακοσίων ἐτῶν ἤδη, συνεπιεχ τῶν καταχρηστικῶν τοῦ λαοῦ».

(**) Ἐξόδος XXVIII 30.

νοῦσα τὸν ἑαυτῆς σύζυγον, πλησίασῃ ἑτερόν τινὰ ἄνδρα, τῇ ἀγνοίᾳ ἐκείνου καὶ ἡ μοιχία διατελεῖ ἀπόκρυφος, χωρὶς νὰ δύναται ν' ἀποκαλυφθῇ διὰ μαρτύρων· ἐὰν ὁ σύζυγος ἐκ ζηλοτυπίας πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ ἀχθῆ ὑπὸ τοῦ πνεύματος, θὰ τὴν ὀδηγήσῃ πρὸ τοῦ ἱερέως, ὅστις θὰ κρατῆ ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὰ ὑψάλυμρα νερά, ἐφ' ὧν θ' ἀπαγγείλῃ τὰς ἀρὰς καὶ θὰ ἐξορκίσῃ τὴν γυναῖκα, λέγων : «Ἐὰν ξένος ἀνὴρ δὲν σὲ ἐπλησίασε, τὰ πικρότατα ταῦτα ὕδατα, τὰ ὁποῖα κατηράσθην, δὲν θὰ σὲ βλάψωσιν· ἀλλ' ἐὰν ἀπεσύρθῃς ἀπὸ τὸν σύζυγόν σου καὶ ἐπλησίασες ἄλλον ἄνδρα, αἱ ἀρὰὶ αὗται θὰ πέσωσιν ἐπὶ σοῦ. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ σὲ καταρασθῇ καὶ νὰ γείνης παράδειγμα δι' ὅλον τὸν λαόν του· νὰ σαπίσῃ δὲ ὁ μῦθος σου, νὰ ἐξογκώσῃ ἡ κοιλία σου εἴτα καὶ νὰ διαρραγῇ».

Καὶ ἡ γυνὴ ἀμέσως θ' ἀπαντήσῃ : «Ἄμην, ἀμην.»

Θεοδικαίαι τινὲς εἶχον οὕτω διαταχθῆ ὑπὸ τοῦ Ἰεχωβά, «οἱ δὲ Ἰσραηλίται καὶ οἱ Χριστιανοὶ δὲν δύνανται νὰ μὴ ἀναγνωρίσουν, ὅτι ἡ πραγματικότης τῶν σχετικῶν ὑπερφυσικῶν φαινομένων κατέστη αὐθεντικὴ κατ' ἀρχὴν ὑπὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς.»

ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΡΧΑΙΑΙΣ ΙΝΔΙΑΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΑΠΟ
ΑΝΑΤΟΛΗ

Ἡ ἀρχαιότης τῆς θεοδικίας παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς μᾶς πιστοποιεῖ, ὅτι ὁ λαὸς οὗτος πρῶτος ἔκαμε χρῆσιν αὐτῆς, οὕτω δὲ καὶ αἱ Βέδαι, (ἱερὰ βίβλοι τῶν Ἰνδῶν) ἀναφέρουσι περὶ τούτου τρισχίλια ἔτη πρὸ τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ἀναγράφουσιν αὗται : «Πυρακτώσατε τὸν πέλεκυν καὶ ἂν μὲν διέπραξε κλοπὴν, μόλις συλλάβῃ τοῦτον θὰ καῖ καὶ φονεύσατέ τον. Ἐὰν δὲ δὲν ᾖ ναὶ ἐνοχος, δὲν θὰ καῖ καὶ θ' ἀφεθῆ ἐλεύθερος».

Οἱ Ἰνδοὶ μετεχειρίζοντο καὶ τὸ ζέον

έλαιον ἐντὸς δοχείου πλίνου ἢ μεταλλί-
νου ἐν ᾧ ἔθετον δακτύλιόν τι. Ὁ δὲ ὑπόδι-
κος δικαιολογούμενος, ἔδει νὰ τὸ ἐξαγάγῃ
ἐκείθεν διὰ τῆς χειρός, χωρὶς νὰ καῖ.

Καὶ ἄλλαι ἐπίσης ὀρδαλῖαι ἐξετελοῦντο.

Ἐν δὲ τῷ κώδικι τοῦ Vischnou, εὐρί-
σκομεν τὴν περιγραφὴν πέντε δοκιμασιῶν,
τῆς αἰώρας, τοῦ πεπυρακτωμένου σιδήρου,
τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, τοῦ ὀπλητηρίου καὶ
τοῦ ἱεροῦ ποτοῦ. Ἡ τῆς αἰώρας δοκιμα-
σία συνίστατο νὰ ζυγίζον τὸν ὑπόδικον
μὲ τινὰ λίθον ἢ ἄλλο ἀντικείμενον, ἴσου
βάρους καὶ εἶτα ἐπαναλαμβάνοντες τὸ
πείραμα μετὰ ἐξορκισμὸν τῆς πλάστιγγος,
ἔδει ὁ ὑπόδικος νὰ εὐρεθῇ ἐλαφρότερος.

Ὁ πᾶτερ Μπουσέ, ἀποστολικὸς Ἰησοῦ-
της, ἐν ταῖς Ἰνδῖαις, ζήσας εἰς τὰς ἀρχὰς
τοῦ 13 αἰῶνος, μᾶς πληροφορεῖ περὶ τῶν
ἐν τῇ χώρᾳ, ἐν ἧ ἔξήσκει τὸ ἱερατικὸν
ἐπάγγελμά του, ὀρδαλιῶν. Πολλὰ σύζυγοι
ἀνέτρεχον εἰς αὐτόν, ὡσὰκις ὑπώπτευον
τὴν ἀρετὴν τῶν συζύγων αὐτῶν. Καὶ
ἀναφέρει παραδείγματα. Χριστιανὴ τις τυ-
ραννηθεῖσα ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας τοῦ συ-
ζύγου της, ἐδέχθη νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθω-
σιὰ τῆς διὰ μέσου τοῦ ζέοντος ἐλαίου
καὶ ἐπιμένοντος ἐκείνου, ἐκράτησε τὴν
χειρὰ της βυθισμένην ἐν τῷ ζέοντι ἐλαίῳ,
ἐφ' ὅσον ἠθέλησεν ὁ σύζυγός της, χωρὶς
νὰ πάθῃ τίποτε. Ὁ πᾶτερ Μπουσέ ὑπῆρξε
μάρτυς τούτου καὶ τῆς ἐπακολουθησάσης
εἶτα ἀπεριορίστου ἐμπιστοσύνης τοῦ συ-
ζύγου. (*)

Ἐὰν μεταβῶμεν ἀπὸ τοὺς βραχιμάνας
εἰς τοὺς βουδιστάς, παρατηροῦμεν, ὅτι αἱ
θεοδικαίαι εἶναι ὀλίγον εὐχρηστοὶ ἐν τῇ
κυρίῳ Σινική, εἶναι ὅμως ἐν χρήσει εἰς
τὸ Τίβεθ. Ὁ Ρῶσος σοφὸς Τσερεπάνωφ,
ἐδημοσίευσεν τῷ 1864 ἐν τῇ «Βορείῳ Με-
λίση» τῆς Πετροπολέως, διάφορα σχε-
τικὰ περὶ τούτου.

Ἐν Ἰαπωνίᾳ αἱ ὀρδαλῖαι ἦσαν γενικῶς
ἐν χρήσει. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸν πεπυρα-
κτωμένον σίδηρον, ὁ Πάτερ Φερόης, ἱερα-
πόστολος, ἀναφέρει, μετὰ τῶν ἄλλων,
ὅτι Χριστιανὸς τις κατηγορηθεὶς ἐπὶ κλο-
πῇ, ὑπεβλήθη εἰς τὴν δοκιμασίαν ταύτην.
Ἄφου δὲ ἐγραψάν ἐπὶ τεμαχίου χάρτου
τὸν τύπον τοῦ ἐξορκισμοῦ, ὀπλ. τῆς ἐπι-
κλήσεως, ἔθεσαν τὸν χάρτην ἐπὶ τῆς χει-
ρός του καὶ ἐπὶ ταύτης τὸν πυρακτωμένον
σίδηρον. Ὁ Χριστιανὸς ὅμως δὲν ἐδέχθη
ἀπάσας τὰς ἐθνικὰς ταύτας διατυπώσεις,
ἀλλ' ἐσημείωσεν ἐπὶ τοῦ χάρτου τὸ σι-

μεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ εἶτα ἠξίωσε νὰ
ὑποβληθῇ εἰς τὴν δοκιμασίαν.

Ἐν Ἰαπωνίᾳ μετεχειρίζοντο ἐπίσης,
κατὰ τὸν πατέρα Κάωφερ, ὡς δοκιμασίαν
τὸ ὀπλητηριῶδες ποτόν.

Ἐν δὲ τῷ Σιάμ ὁ κατηγορούμενος ἐβά-
διζεν ἐπὶ ἀνημιμένων δοκῶν ἢ εὐύθιζε
τὴν χεῖρα ἐντὸς διαλελυμένου μολύβδου. (*)

Καὶ τέλος ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρχαίαν Περ-
σίαν, δύναται τις ν' ἀναγνώσῃ ὠραῖον τι
παραδειγμα θεοδικίας, γενομένης ἐν Φιρ-
δουσία (**) ὅπου εἰς ἱπποτικῆς ἀπαλλάσσει-
ται τῆς ἐπὶ μοιχία ἀποδιδόμενης αὐτῷ
κατηγορίας διὰ τῆς δοκιμασίας τοῦ πυρός.
Εἶχε καταγγεληθῆ ὑπὸ τῆς βασιλείσης Σια-
βάκο, ἣν εἶχε περιφρονήσει.

Η ΘΕΟΔΙΚΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ, ΡΩΜΑΙΟΙΣ ΚΕΛΤΑΙΣ ΚΑΙ ΣΛΑΤΟΙΣ

Πελεμιστὴς τις πεσὼν εἰς τινὰ κατὰ τῆς
πατρίδος του, πολεμῶν, μάχην, εἶχεν ἐγκα-
ταλειθῆ ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀνευ ταφῆς, ὅτε
ἀγνωστὸς χεῖρ εὗρε τὸ μέσον νὰ μὴ ἀ-
φήσῃ τὸ σῶμα εἰς τὴν λείαν τῶν κοράκων
καὶ ἐνεταφίασεν αὐτό, παρὰ τὴν ἀγρυπνον
ἐπιτήρησιν τῶν φυλασσόντων, οἵτινες κα-
ταγγέλησαν, ἐπὶ προδοσίᾳ. Εἰς δὲ τούτων
ἐπιβεβαιῶν τὴν ἀθωσιὰν του, ἀνέκραξεν:
«Εἴμεθα πάντες ἔτοιμοι νὰ κρατήσωμεν
εἰς τὰς χεῖρας μας τὸν πυρακτωμένον σί-
δηρον, νὰ διελθῶμεν διὰ τοῦ πυρός, νὰ
ὀμώσωμεν ἐν ὀνόματι τοῦ αἰωνίου πατρός,
ὅτι δὲν διεπράξαμεν τὸ ἐγκλημα αὐτὸ καὶ
οὔτε γνωρίζομεν τίς ἐξετέλεσε τὸ τοιοῦ-
τον». Ἴδου λοιπὸν ἡ δοκιμασία τοῦ πεπυ-
ρακτωμένου σιδήρου, τοῦ βωμοῦ καὶ τοῦ
ὄρκου παρὰ τοῖς Ἕλλησι. Γίς θὰ ἐφαντά-
ζετο, ὅτι τούτο θὰ συνέβαινε κατὰ τὸν με-
σαιῶνα; Ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς, ὅστις τοι-
αύτας λέξεις τίθησιν εἰς τὸ στόμα τῶν
Ἑλλήνων στρατιωτῶν, εἶνε ὁ Σοφοκλῆς,
ἐν τῇ «Ἀντιγόνη» πέντε αἰῶνας πρὸ τοῦ
Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὥστε αἱ ὀρδαλῖαι ἦσαν
κάλιστα γνωστὰ εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Ἐν Ἑλλάδι, ἐν Σικελίᾳ καὶ ἐν τῇ Μι-
κρᾷ Ἀσίᾳ ὑπῆρχον διάφορα πηγὰί, χρη-
σιμεύουσαι εἰς τὰς δικαστικὰς ταύτας δο-
κιμασίας. (***) Ὁ Ναός τῆς Τροϊζῆνος, ἐν
Ἀργολίδι, ἦτον ἰδίως διάσημος, καθότι,
ἐπιστεύετο ὅτι ὅσοι ὠρκίζοντο ψευδῶς ἀπέ-
θνησκον ἀμέσως, βαλλόμενοι ἐξ ἀποπληξίας.

Οἱ Ρωμαῖοι μολονότι δὲν ἀνεγνώρισαν
δικαστικῶς τὰς θεοδικίας, ἐν τούτοις ἡ

(*) De la Bissachère, Tonkin, 1813.

(**) Tradue du prof. v Pizzi, vol. II Turin
1887.

(***) Πισσαρίας 11, 30 κτλ.

ἱστορία των περιέχει παραδείγματα τινά.
Τρεῖς Ἑστιάδες κατηγορηθεῖσαι ὡς παρα-
διάσασαι τὸν παρθενικὸν ὄρκον, ἀπέδειξαν
τὴν ἀθωσιὰν των διὰ θαυμάτων. Δὲν εἶναι
δὲ ἀγνωστον τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν, τὸ
ἀφορῶν εἰς τὴν Ἑστιάδα Κλαυδίαν γεγονός,
ἠτις ὠδήγησεν εἰς τὸν λιμένα, σύρουσα
αὐτὸ διὰ τῆς ζώνης αὐτῆς, τὸ πλοῖον, ἐφ'
οὐ εὐρίσκειτο τὸ θαυματουργὸν ἀγαλμα τῆς
θεᾶς Κυβέλης, ὅπερ εἶχεν ἐξωκεῖλαι εἰς
τὸν Τίβεριν. Ἡ δὲ Αἰμιλία ἀναζωογονεῖ
τὸ ἱερὸν πῦρ, ρίπτουσα ἐπὶ τῶν ἐσβεμμέ-
νων ξύλων, τὸ ὅπερ τὴν περιέβαλλε κά-
λυμμα (πέπλον). Ἀλλὰ καὶ ἡ Τουκία ἀντλεῖ
ὑδὼρ ἐκ τοῦ Τιβέρεως διὰ τινος κοσκίνου.
Ἀνώνυμὸς τις δὲ σχολιαστὴς τοῦ Σο-
φοκλέους, ὅστις ἔζη κατὰ τοὺς πρώτους
χρόνους τῆς τότε ἐποχῆς, βεβαιοῖ, ὅτι οἱ
Ρωμαῖοι μετεχειρίζοντο τὴν δικαστικὴν
δοκιμασίαν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τῶν
Ἑλλήνων.

Ἐπίγραμμα τι τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνθο-
λογίας ἀναμνησκει ἡμῖν, ὅτι οἱ Κέλται
οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ρήνου
ἐβεβαιούντο περὶ τῆς γνησιότητος τῶν τέ-
κνων αὐτῶν, ρίπτοντες αὐτὰ, κατακείμενα
ἐπὶ ἀσπίδος, ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, ὃν ἐπὶ
τούτῳ ἐκάλουν ἐλεγχίγαιος. Ὁ δὲ αὐτοκρά-
τωρ Ἰουλιανός, ὁ Εὐστάχιος καὶ ἄλλοι συγ-
γραφεῖς ἐπιβεβαίωσι τὸ γεγονός, προσθε-
τοντες, ὅτι τὰ ἀνομα τέκνα ἐδουθίζοντο, ἐνῶ
τὰ νόμιμα ἐπέπλεον καὶ τότε ταῦτα περιε-
μαζεύοντο ὑπὸ τῶν γονέων των.

Κατὰ τὸ ἀρχαῖον κελτικὸν δίκαιον, αἱ
ὀρδαλῖαι ἦσαν τριῶν εἰδῶν, τοῦ πεπυρα-
κτωμένου σιδήρου, τοῦ ζέοντος ὕδατος καὶ
τῆς μονομαχίας (*).

Οἱ Πολωνοὶ συχνάκις προσέτρεχον εἰς
τὴν διὰ ψυχροῦ ὕδατος δοκιμασίαν· ἔδε-
νον δὲ τὰς χεῖρας μετὰ τῶν κνημῶν τοῦ
ὑποδίκου, ἔθετον ράβδον μετὰ τῶν βρα-
χιόνων καὶ τῶν ἰγνυῶν καὶ ἀφου τῷ προσ-
έδενον σχοινίον, ἐρριπτον αὐτὸν ἐν τῷ ὕ-
δατι. Ἐὰν δὲ ἐπέπλεεν, ἔθεωρεῖτο ἀθῶος.

Ο ΜΕΣΑΙΟΝ. — Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΚΑΙ ΑΙ ΑΛΛΑΙ ΘΕΟΔΙΚΑΙ

Ἐλθῶμεν ἤδη εἰς τοὺς Γερμανοὺς παρ'
οἱς αἱ ὀρδαλῖαι εἶχον μεγαλειτέραν ση-
μασίαν ἢ ἄλλοθι καὶ ἐξ ὧν ἡ χρῆσις με-
τέδόθη καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην κατὰ
τὸν μεσαιῶνα. ἠθέλησαν νὰ ἀποδείξωσιν,
ὅτι αἱ θεοδικαίαι ἐνταῦθα ἐφευρέθησαν, ἀλλὰ
μεθ' ὅσα προγενεστέρως εἶπομεν, δὲν δυ-
νάμεθα νὰ διίσχυρισθῶμεν ἤδη ἐν τοιοῦτον.
Μία τῶν θεοδικῶν, αἵτινες ἀνῆκουσιν

εἰς τὴν γερμανικὴν ἰδιοφυσίαν καὶ κατα-
γωγὴν, εἶναι ἀναντιρροῦτως ἡ μονομαχία.
Καὶ εἶναι μὲν φανερόν, ὅτι δὲν ἦτο πάν-
τοτε θεοδικία, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τρόπον
τοῦ λύειν διὰ μιᾶς ζήτημά τι. Ἐθεωρεῖτο
ἐν τούτοις θεοδικία ἐν πολλαῖς περιστάσε-
σιν, ἰδίως ὡσὰκις ὑπεβάλλετο ὑπὸ τῶν δι-
καστηρίων καὶ τῶν νόμων. Ἐπίστευον,
ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀφίνει νὰ καταβάλλεται ὁ
ἀθῶος, ἔστω καὶ ἂν ἦ ἀσθενέστερος τοῦ
ἀντιπάλου του καὶ ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἑκατοντα-
πλασιάζει τὰς δυνάμεις τοῦ ἐνός, παρα-
λύων ἀφ' ἑτέρου τὰς τῷ ἄλλου. Τούτο δὲ
ἀκριβῶς συνετέλει εἰς τὴν ἐνθάρρυνσιν καὶ
ἐνίσχυσιν τοῦ ἀθῶου, ἐνῶ τουναντίον ἡ
λάττου τὰ ἠθικὰ καὶ ὑλικὰ προσόντα τοῦ
ἐνόχου. Ἀλλὰ σήμερον οὐδεὶς ἀποδέχεται,
ὅτι ὁ Θεὸς συμπτῶται εἰς νομιμοποιημέ-
νην τοιαύτην ἀνθρωποκτονίαν καὶ πᾶς τις
ἐννοεῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ ἄλλοι εἰς τὸν μεσαι-
ῶνα ἐφρόνον, ὅπως ἐγραψεν ὁ Λουδαρδὸς
βασιλεὺς Λιούτφρανδ: «Incerti sumus de
Dei indicio et multos audivimus per
pugnam sine iustitia causam suam per-
dere» ἦτοι: «Εὐρισκόμεθα εἰς ἀμηχανίαν
ὡς πρὸς τὸ εἶδος τῆς θεοδικίας ταύτης,
καθόσον παρατηροῦμεν, ὅτι πολλοὶ διὰ
τῆς μονομαχίας ἀπώλεσαν ἀναρμόστως τὸ
δικαίον των».

Οἱ εὐγενεῖς τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐμάχοντο
διὰ τῆς λόγης, προηγούμενοι εἰς τὸν ἀ-
γῶνα ὑπὸ κηρύκων, φερόντων σταυροὺς ἢ
εἰκόνας τῶν ἁγίων. Οἱ πλῆθῆσι, δημοτι-
κοί, ἐπάλαιον πεζῇ διὰ ράβδων. Αἱ δὲ γυ-
ναῖκες καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἔθετον ἀντι-
προσώπους, ὅπως παρὰ τινι ἀφρικανικῷ
λαῷ, τοῖς Μάργοις, οἵτινες ἐπάλαιον δι' ἄ-
λεκτρονίων, καὶ παρεδέχοντο, ὅτι ἡ θεό-
της ἐχορήγει τὴν νίκην εἰς ἐκείνον τὸν
περωτὸν μαχητῆν, ὅστις ἀντεπροσώπει
τὸν ἀθῶον.

Καὶ ἐπὶ τῇ περιστάσει, ἥς ἀναφέρωμεν
μέρος τῆς ἀπολογίας τοῦ Δάντου περὶ μο-
νομαχίας.

Ἴδου δὲ τὸ θέμα του:

«Quod per duellum acquiritur, de
iure acquiritur» ἦτοι «Ὅ, τι ἀποκτάται
διὰ τῆς μονομαχίας, δικαίως κτάται».

(Ἀκολουθεῖ).

Φ. Πρίντζης

(*) Lettres edifiantes et curieuses, rec - XIV.
Paris 1720.

(*) Nelsh Laws, liv XIV. chap. XIII § 4.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ

Η ΠΟΛΙΣ των Αθηνών εξύπνησε με τον πυρετόν, ο οποίος την καταλαμβάνει εις τας ημέρας των μεγάλων γεγονότων, εύνοηθείσα και πάλιν από τον ουρανόν, όστις περιεβλήθη με την γλυκυτέραν εαρινήν του αμφίσειν.

Από της 9ης πρωινής έσμός παμπληθής, πίσσης τάξεως, φύλου και ηλικίας, έσπευδε προς τους εξώστας και τας όδους δια να αναμείνη την ώραν, καθ' ην θα διήρχετο η πομπή. Από της 9ης ομάδες αστυνομικών οργάνων διασπείρονται από της πλατείας των Ανακτόρων εις την ύδον Όθωνος, την πλατείαν του Συντάγματος και την ύδον Έρμου, μέγροι του Μητροπολιτικού ναού, προς αποκέντρουσιν του κόσμου εκ του μέσου συγκεντρώνοντες αυτόν προς τὰ πεζοδρόμια.

Και η προσέλευσις εξακολουθεί πλέον με την δυσκολίαν, την όποιαν περιβάλλει ο συνωστισμός, δεδομένου, ότι τὰ πεζοδρόμια της ύδου Έρμου ιδίως δέν ήσαν εις θέσιν να βεβαιώσουν την πληθυσμόν τέπου κόσμου, η όποία έσταθίζετο επ' αυτών.

Όλίγον τι αργότερα ήρχισαν να σχηματίζονται εις τους εξώστας, τα παράθυρα και τας στεγας των οικιών, τας προθήκας των καταστημάτων και εις τα άλλα θεωρείται ή ανθοδέσμα των κυριών, ή όποια με την χαρακτηριστικήν ανυπομονησίαν των ήρχισαν τας κατοπεύσεις από άκρου εις άκρον της γραμμής, την όποιαν θα διήρχετο η πομπή.

Η όψις του τμήματος εκείνου της πόλεως προσελάμβανε και το εξώως εορτάσιμον, χάρις και εις την φιλότιμον μερίμαν των καταστηματαρχών, οι όποιοι είχαν διακοσμήσει τὰ καταστήματά των.

Ένωρίς επίσης ήρχισαν η παράταξι των στρατιωτικών Σωματίων εις τας υπό του Φρουραρχείου ώρισμένους θέσεις επί δύο ζυγών, αντιμετώπιως επί των πεζοδρομίων των εκατέρωθεν ύδων.

Η γραμμή της παρατάξεως εκκμπαν από της ύδου Μητροπόλεως και δια των ύδων Εύαγγελιστρίας και Έρμου, πλατείας Συντάγματος και ύδου Όθωνος έληγεν εις το άκρον της τελευταίας ταύτης.

Οι μαθηταί των στρατιωτικών σχολών Ευελπίδων και ύπαξιωματικών εις φίλαγγα λόχου είχαν παραταχθή εις την πλατείαν Μητροπόλεως, παραλλήλιως της κυρίας εισόδου του ναού με μίτωπον προς την Έκκλησίαν.

Από της κλίμακος της εισόδου του ναού μέχρι του μέσου της ύδου Εύαγγελιστρίας η πεζοπόρος μοίρα του ορειβατικού πυροβολικού κατόπιν μέχρι της ύδου Έρμου ή λόχος των πυροβόλων άμείως το τμήμα του μηχανικού μέχρι της ύδου Φωκίωνος έκειθεν το 1ον πεζικόν μέχρι της πλατείας του Συντάγματος και το 2ον πεζικόν άσπαστως το 1ον πεζικόν από της άρχης της ύδου Έρμου προς το Συντάγμα' μέχρι της ύδου Φιλαλήγων το 3ον πεζικόν έκειθεν μέχρι του ζυθοπωλείου Γουλιέλμου, το 4ον πεζικόν έκειθεν δε μέχρι της πλατείας των Ανακτόρων το ναυτικόν άγγμα με την μουσικήν του ναυτικού.

Επί της λεωφόρου Αμαλίας είχαν ταχθή δύο πυροβολαρχαίαι πιδινάι και επί της ύδου Μητροπόλεως άλλαι δύο.

Εις την πλατείαν των ανακτόρων ετάχθη με μίτωπον προς τὰ προπόλαια ήλη ήπικου.

Έν τω μεταξύ ο κόσμος συνωθείτο έτι μάλλον εις τὰ πεζοδρόμια και τὰ πρόσκικρα θεωρεία, τὰ όποια είχαν εξεύρει δια την παρακολούθησιν του θεάματος' είχαν δε υπερπυκνωθή ασφυκτικώς.

Η περιέργεια έκορυφώτο όλονέν και η ανυπομονησία ηύξανεν επί μάλλον και μάλλον. Ηδη η πυρετώδης κίνησις των αστυνομικών οργάνων ύπεδήλωνεν εις τον κόσμον την προσέγγισιν της στιγμής της εκκινήσεως. Έφιπποι δε άγγελιαφόροι περιτρέχοντες το τμήμα τουτο της πόλεως, επήρξανόν τον πυρετόν.

Επί τέλους είκοσι και εις κανονιστικούς άνήγγειλαν την εκκίνησιν της πομπής.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ

Ένωρίς πρό της 9ης, ήρξατο η παρουσίασις των κεκλημένων κυριών και κυριών, οι όποιοι ώδηγοϋντο εις τας κεκκονισμένας των θέσεις εν τω ναφ της Μητροπόλεως.

Ότω την 10 1/2 π. μ., όπότε έπαυσαν ισχύοντα τὰ εισιτήρια, ο ναός είχε κατακλυσθή από τον έσμέν των κεκλημένων.

Ο γυναικωνίτης ύπερπλήρης εδίσταξε στρατιών ύλόκληρον κυριών.

Οι Άγιοι Συνοδικοί πρό της 10ης είχαν προσέλθει εις τον ναόν και έλαβον θέσεις εμπροσθεν της Ωραίας Πύλης, έχοντες εν τω μέσω τον Σεβ. Μητροπολίτην, με κινουργή βραχύτιμον άμφίσειν.

Ο χορός ένωρίς είχε καταλάβη την θέσιν του, πλουτισθείς εκτάκτως, χάριν της περιστάσεως από πολλούς καλλιπρώνους νέους.

Πρό δε της Ωραίας Πύλης είχε τοποθετηθή επί της εξέδρας η εκ λίθου του Καντζά τραπέζα, επ' ης είχαν τοποθετηθή τὰ στέμματα και περιχρυσον αναλόγιον, επί του όποιου εύρισκτο το Ίερόν Ευαγγέλιον και τὰ ιδιαιτέρη κρησθήγια.

ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΚΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΑΙ

Τα τετράγωνα των αξιωματικών είνε ήδη ύπερπλήρη. Μεταξύ των άνωτάτων διακρίνεται ο ύποστράτηγος κ. Σμολέσκης. Παιίστοι αξιωματικοί επίσης των ζένων πολεμικών πλοίων έχουν θέσιν παρὰ το διπλωματικόν μέρος. Μετα του πρεσβευτού της Άγγλίας εισέρχονται ή δεσποινίδες Έλλιστ και Άγγλοι τινές άνωτεροι αξιωματικοί. Όλόκληρον το διπλωματικόν Σώμα παρίσταται. Ο πρεσβευτής της Γαλλίας ματά της κυρίας και των δεσποινίδων Δελιαμπουλιέρο και ο έπιτετραμμένος μετά της κυρίας Πονταλις εισέρχονται εκ των πρώτων.

Οι άνωτεροι ύπέλληλοι παρίστανται άθρόοι. Διακρίνονται ο πρόεδρος του Αρείου Πάγου, ο πρόεδρος του Έλεγκτικού Συνεδρίου, άνωτεροι δικαστικοί και τμηματάρχη των ύπουργείων.

Οι βουλευταί εν άπαρτίη. Διακρίνονται ο κ. Κ. Μκυρομυγιάλης ο κ. Δραγούμης και άλλοι πρώην ύπουργοί.

Εις το βουλευτικόν διχμέρισμα παρίσταται επίσης ο Δημάρχος κ. Μερκούρης. Μεταξύ των καθηγητών και των ύφηγητών του Πανεπιστημίου παρίσταται ο Πρύτανις κ. Κατσαράς με την πρωτανικήν άλυσσιν.

Την 10 και 1/2 ώραν ήρχισαν να εισέρχονται ο Πρωθυπουργός, οι ύπουργοί και ο Πρόεδρος της Βουλής με τας κυρίας Θεοτόκη, Λεβίδου, Σκουζέ, Καλογεροπούλου, Τρικούπη.

Η κ. Θεοτόκη, η κ. Σκουζέ και η θυγάτηρ της κ. Μπούμπουλη φέρουν εθνικας άμφίσειας.

Ο Διοικητής της Έθνικης Τραπέζης κ. Στράτ παρίσταται επίσης πλησίον των ύπουργών.

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΣΥΡΡΟΗ

Η συρροή του κόσμου ήτο και τι μοναδικόν. Ο έξο-

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ

γος λαμπρός κυριός συντέλεσε τὰ μέγιστα εις τουτο. Υπολογίζεται εις εκατόν χιλιάδες το πλήθος, εις πλημμυρίαι τας πλατείας των Ανακτόρων του Συντάγματος, τας ύδους Όθωνος και Έρμου, τας διέξοδον και άριστερύθεν παρόδους και τους εξώστας των ξενοδοχείων και οικιών. Τιαύτην συρροήν κόσμου σπανίως ένθυμούνται από των γάμων του Διαδόχου. Ο συνωστισμός ήτον αποπνυκτικός, δεδομένου, ότι όλαί κατά ή χιλιάδες ήσαν ύποχρεωμένοι να κυκλοφορουν εις μικρόν χώρον σχετικώς.

Εις την πλατείαν Μητροπόλεως, όπου είχε συγκεντρωθή ο περισσότερος κόσμος, μία μετρήσις κυρία, συνωθευμένη υπό του πλήθους έλιποθύμησε και έπεσον αναίσθητος. Άμέσως σπεύσαντες δύο χωροφύλακες την άνήγγειραν και την μετέφερον εις τινα πλησίον οικίαν ένθι, την επανέφερον εις τας αίσθήσεις της. Ένώ κατέρωθεν εις την πλατείαν η άμαξα, ης έπίβαιναν ο πρεσβευτής της Γαλλίας μετά της οικογενείας του ώλισθηεν ο εις εκ των ήπων και κατίπεσον.

Ο προεβουτς προς στιγμήν άπειράθη να κατέλθη της άμαξης, κατόπιν όμως μετενόησε και παρέμεινε έντς, μέχρις ου έπληρώσαν οι κ. κ. Κατζηπίτρος και Γενήσεργής και βοηθούμενοι υπό τινων χωροφυλάκων άνεσθήκωσαν τόν καταπεσόντα ίππον.

Η ΕΚΚΙΝΗΣΙΣ

Τήν 11. 5' π. μ. άκριβώς έρωθρά σχμαία ύψωθείσα εις τó άίτωμα των Άνακτόρων, έδωκε τó σύνθημα των 21 κανονιοδολισμών εις τήν επί του λόφου των Νυμφών πυροβοληρχίαν.

Σχεδόν συγχρόνως εις τήν ανατολικήν πρόσφιν των Άνακτόρων ήρχιζεν ή τοποθέτησις επί των άνακτορικων άμαξών, εκάστη των οποίων ξεκινεί και διά της όδου Όθωνος κατήρχετο προς τó Σύνταγμα.

Τó θέμα της συνοδείας, καταρχαμένης τó επικλινές της όδου Όθωνος, από τήν γωνίαν της πλατείας του Συντάγματος ήτο πρόγραμμα μεγαλοπρεπές.

Προηγούντο τίσσερις άνοικτά άμαξαι φέρουσαι τόν Αύλαρχον, τούς ύπασιπτάς και τας κυρίες της Τιμής.

Επίτω δε Ήλη ίππικού, ήγευμένη της Βασιλικής συνοδείας.

Επί της πρώτης κατόπιν άμαξης είχε θέσει ή Α.Υ. ή Πριγκήπισσα Άλίκη, έχουσα άριστερά αυτής τήν μακρησίαν Βιλνιέ και άπέναντι τόν μακρησίον Βιλνιέ, δεξιώς της νύμφης.

Εις τήν δευτέραν άμαξαν είχε θέσει ή Α.Υ. ή Πριγκήπισσα Έλένη, έχουσα άριστερά αυτής τόν πριγκηπα Βαλδεμάρ της Δανίας και άπέναντι τούς πριγκηπας Χριστόφορον και Γεώργιον του Διαδόχου.

Εις τήν τρίτην άμαξαν ήσαν ή Α.Υ. ή πριγκήπισσα Σοφία, έχουσα άριστερά αυτής τόν πριγκηπα Ρολάνδον Βοναπάρτην με τήν επίσημον αυτού στολήν ως μέλους του Γαλλικού Ίνστιτούτου (habit aux palmes vertes) και τόν Έλληνικόν μεγαλόσταυρον.

Η ΑΜΑΞΑ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ

Η άμαξα της νύμφης είπαιτο μεγαλοπρεπιστάτη και περιχρυσος. Είνε ή ιστορική άμαξα του κόμητος Σαμπύ, ή άγορασθείσα παρά του Βασιλέως.

Εξ μιλάνικς ύπο-οι, εκάστος των οποίων όδηγεί εις πέντε ίπποκόμος, έσμεον τήν άμαξαν. Προηγούντο δε δύο έριπποι άκόλουθοι και ή στουλάρχης της Α. Μ. του Βασιλέως.

Ένώς της άμαξης ταύτης ήσαν ή Α.Μ. ή Βασιλισσα, έχουσα άριστερά της άλλεικου και με μορφήν μειδιώσαν τήν νύμφην, πριγκήπισσαν Μαρίαν, ητις έχαιριτα κλίνουσα τήν κεράλην δεξιά και άριστερά.

Εθώς μετά τήν άμαξαν προήχθη ή έριππος Βασιλική συνοδεία.

Ο Βασιλεύς άλλόγιστος επί του θυμοειδούς ίππου του, τόν έποϊον διεθύθωνε μένον διά της άριστερας, ενώ διά της δεξιάς διακούς έχαιριτα και άριστερά. Αυτόν ή Α. Β. Υ. ή Διαδόχος.

Κατόπιν επί της αούτης σειράς ή πριγκήψ Γεώργιος με στολήν άντιναυάρχου, έχων έχαιτέρωθεν τούς πριγκηπας Νικόλαον και Άνδρέαν. Πάντες φέρουν τόν Έλληνικόν Μεγαλόσταυρον.

Ηκόλουθον έριπποι επίσης οι ύπασιπτάι και μία Ήλη ίππικού έκλειε τήν συνοδείαν.

Ο ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ

Ο ένθουσιασμός του πλήθους κατά τήν διάβασιν της νύμφης υπήρξε ζωηρότατος, καίτοι ή κόσμος πνιγόμενος εκ του συνωστισμού δεν είχε πνοήν να ζητωκραυγά.

Όλοι όμως έσμεον τούς πύλους των και άλλοι τα μανδήλια των, διά να χαιρετήσουν τήν Βασ. συνοδείαν.

Ο προσηνέστατος χαιρετισμός της πριγκήπισσης ένθουσίαζε περισσότερο τόν κόσμον.

ΑΦΙΞΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΑΟΝ

Τήν 11 παρά 5' ο Σεβασμ. Μητροπολίτης, με τήν πολυτελειστότην του άμαξιν και τήν άλλύχρυσον μίτραν, εξήλθιν εις τά προσώλια του ναού, κρατών ανά χείρας τó περίχρυσον Εύαγγέλιον, παραπλεύρως του δε εξέλθων έστη επίσης ο κ. Προθυπουργός.

Όταν μετά 5' λεπτά ήκούσθησαν οι κανονιοδολισμοί, ή ά-υπομονήσις του κόσμου είχε κορυφωθεί.

Έτελος ή πομπή έπεράνη κίμπουσα τήν όδον Εύαγγελιστρίας, και ή κόσμος εξεράγη εις έπισημιας, ενώ ή στρατός παρούσιζεν όπλα και αι μουσικαί άνιέρουον τόν Βασ. ύμνον.

Άμα ή νομική άμαξα έφθασε πρό του ναού, ή Βασιλεύς άρίππισε με θυμωκστην εύκρηφίαν, καθώς και οι Πριγκηπας άνοιχθείς δε της θύρας της άμαξης ή Α. Μ. έτασε τήν χείρα προς τήν πριγκήπισσαν Μαρίαν, ίνα κατέλθη ενώ ή Διαδόχος ύπεδοθή τήν Α. Μ. τήν Βασιλισσαν.

Υπό τούς ήχους ούτω των σελπίγγων άνακρουουσιών τόν έλλ. Βασιλικόν ύμνον, ή νύμφη άνήλθε τας βαθμίδας ύποδρασταζομένη παρά της Α. Μ. του Βασιλέως, ενώ δύο μαθηταί της Σχολής των Δοκίμων, κατ έντολήν του τελετάρχου κ. Γεννάδη, έβάσταζον τήν ύπέριμακρον ώραν της νομικής είσθήτος.

Προηγείτο ή νύμφη ύποδρασταζομένη παρά του πριγκηπου Ρολάνδου Βοναπάρτου, ήκόλουθι δε ή Α. Μ. ή Βασιλεύς μετά τήν Βασιλισσην και είποντο κατά σειράν ή πριγκήψ Βαλδεμάρ και οι Έλληνες πριγκηπας μετά των πριγκηπισσών, συντεταγμένοι κατά ζεύγη.

Η Βασιλισσα ως και όλοι αι πριγκήπισσαι και αι κυρίες της Αούλης, καθά ήτο γνωστόν, έφειρον τήν Έθνικήν Έλληνικήν ένδομασίαν. Η δε της πριγκηπισσης Σοφίας έκαμιν ιδιαιτέρην έντύπωσιν. Η δε πριγκήπισσα Άλίκη με τήν Έλληνικήν ένδομασίαν είχαν ιδιόζουσαν όλωσ χείρην και θείγητρα, καθόσον ή μειδιώσα όδς της ήκτινυόθει από εξαιρετικήν αίγλην.

Η ΝΥΜΦΗ

Η Υψηλή νύμφη ήτο χείρα των όφθαλμών, ύπέριλιουον όραμα κίλλους και χάριτος. Έφερε δε λευκόν εξ έλσθηρικου φέρεμα, θέμα κομψότητος, ένυφραμένον με άργυρά ρόδα και στολισμένον με παλαιάς άργυροπλάκτους δαντέλλας «Κλουό» ως και με δαντέλλας χειροπλάκτους. Ο δε νομικός πίπλος, από χειρόπλεκτων επίσης δαντέλλων, εκάλυπτιν όλην τήν εσθήτη.

Ητο δε ή πίπλος ούτος όλωσ πρωτοτόπου σχήματος και διαστάσεων πρωτοφανών, επίτηδες πλεγθεος διά τήν Α. Υψηλότητα, εκρατείτο δε άναδειμαίνος, επί της κροαλής της έν είδη ισπανικής μαντιλλας ύπό διαδήματος εκ λαμπρών άδαμάντων, επιτρέπων να διακρίνεται ή καλλιτεχνική κόμωσις ρυθμού Άμπρι με κόρυμβον (chignon) Ρεκχιαί. Δις άς άνθίων πορτοκαλίαι άναμιά με άπρόδειλον έστόλιζε πλάγιως τήν κόμην, και τριπλά σειρά μεγάλων μαργαριτών άπαιτείται τó νομικόν περιδέραιον.

Επίσης μικρά άνθόδομη εξ άνθίων πορτοκαλίαι έστόλιζε τó περιστήθιον της όρθογώνμου εσθήτος άποκλινούσης προς τόν ρυθμόν Άμπρι, επί της οποίας έπιπτιν από των ώμων ή επίσημος μανδύας των αυλικών τελετών, εξ άργυροπλάκτου ύφάσματος διεγνήσμενος δι' άργυρών ρόδων.

Εκ του αυτού άργυροπλάκτου ύφάσματος με άδαμαντίνας πέτραις ήσαν και τά ύποδήματα της νύμφης.

Η ΤΕΛΕΣΙΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ο πριγκήψ Ρολάνδος ήρώμενος της Βασιλικής συνοδείας είταρχαμένης εις τόν ναόν, όδήγησε τήν νύμφην μέχρι του βάρους, εκεί δε ή πριγκήψ Γεώργιος λάθων τήν δεξιάν της, έφερε τήν νύμφην του πρό του βωμού. Οι Σιδοκρημάτατοι Συνοδικοί με τας δισποτικας στο-

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

λάς των παριστάμενοι πρό της Ωραίας Πύλης είχαν έν τώ μέσω τόν Μητροπολίτην με τούς δύο διακόνους του. Ο χορός ήρχισε ψάλλον και άμείσως κατόπιν ή Μητροπολιτης άναπέμπε τας εύχας της Έκκλησίας, τας συνθήως ψαλλόμενας εις τήν τέλειαν των αρραβώνων. Ο Μητροπολίτης μετά τας προηγουμένας εύχας έλαβε τούς δακτυλίους των νεονύμφων και φέρον αυτούς

μέχρι του μετώπου αυτών, εξεφώνησε τρίς τó «αρραβωνίζεται ή δούλος του Θεού Γεώργιος τήν δούλην του Θεού Μαρίαν» και τανάπαυιν.

Άμείσως κατόπιν ή Α. Μ. ή Βασιλισσα και ή πριγκήψ Βαλδεμάρ έπροχώρησαν και ήλλαξαν πρώτη ή Α. Μεγαλειότης και κατόπιν ή Πριγκήψ τούς δακτυλίους από των δακτύλων των νεονύμφων.

Όλων τά βλέμματα είσιν έστραμμένα τήν στιγμήν ταύτην προς τούς νεονύμφους και δε προς τήν πριγκήπισσαν Μαρίαν.

Η νύμφη άπέριος γλυκεία με τó βλέμμα χαμόμενον εις τó κενόν, αλλά και με τήν συγκίνητην κατακρανιστάτην, έραίνετο προσηλωμένη εις τó μυστήριον. Ο πριγκήψ Γεώργιος δεξιά της, ακίνητος επίσης και γλυκύτατος τήν μορφήν, έποίησιν συχνάκις τó σημαϊόν του σταυρού.

Η έρωτολεστιά των αρραβώνων έπαρτώθη μετ' ου πολύ και διεδήγη αυτήν ή μακρά τελετή των γάμων.

Ο Σεβ. Μητροπολίτης άναπέμπον τας γαμηλίους εύχας της εκκλησίας, ήναψε τας νομικας λαμπάδας και έδωκε τήν μίαν εις τήν νύμφην και τήν άλλην εις τόν μηροστήρα θίσας ταυτοχρόνως τήν δεξιάν της Πριγκήπισσης εις τήν άριστεράν του Πριγκηπου, ενώ ή Βασιλισσα και ή πριγκήψ Βαλδεμάρ εκράτουν δύο άλλας λαμπάδας άνημεμένας από της ένέρξεως της άκολουθίας.

Ο Μητροπολίτης ήτοίμασεν άκόλουθως τούς στεφάνους, είδος στεμμαίων χρυσών — των αυτών ών έγινε χρήσις κατά τούς γάμους του Διαδόχου — φερόντων εις τήν κορυφήν τόν σταυρόν. Έπρωχώρησαν οι παρώνυμο-

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΑΘΜΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ, ΕΝΘΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΩΝΕΙ Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ

ΕΣΘΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΣΙΝ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ

φοι, οτινας ησαν εκ μερους του πριγκηπος ο πριγκηψ Νικόλαος μετά του πριγκηπος Χριστοφόρου και του επιδόξου διαδόχου Γεωργίου, φερόντων των τελευταίων την στολήν του Ευέλπιδος. Έκ δε της νύμφης ο μαρκήσιος Βιλνέβ, εξάδελφος αυτής, με στολήν αξιωματικού του Γαλλικού Ναυτικού και οι μικροί βραδώνι Δ' Ωμπινύ, μικροί ανειδίτοι της, εν πολιτική περιβολή.

Ο Σεβ. Μητροπολίτης κρατών τους στεφάνους με άργυρας περόνας, όλιγον άνωθεν της κεφαλής των δύο μνηστήρων, έδωκε τον ένα εις τον πριγκηπα Νικόλαον και τον έτερον εις τον μαρκήσιον Δε Βιλνέβ.

Προχωρούσης της ακολουθίας, τα στέφανα άντηλλάσοντο υπέρνω της κεφαλής των μνηστήρων αλληλοδιαδόχως, εκάστου των παρνούμφων παραχωρούντος την θέσιν του εις τον άμείων ακολουθούντα.

Αναγνωσθέντος του Ευαγγελίου, ο Σεβασμιώτατος φέρει εις τα χείλη του πριγκηπος και της πριγκηπίσσης την άγιαν Κοινωνίαν, ακολουθεί δε ο ώραιος γαμήλιος ύμνος « Ησάκι Χόρευι » εν άπειρω μεγαλοπρεπή και κατανύξει, του Μητροπολίτου οδηγούντος και περιάγοντος τον γαμβρόν και την νύμφην, εν ώ ακολουθούν αυτοūs φέροντες υπέρθεν της κεφαλής των τα στέμματα

οι παρνούμφοι, βαστάζεται δε της έσθής της Πριγκηπίσσης ή ούρα υπό των δύο δοκίμων.

Ο Μητροπολίτης άπευθύνει χωριστά προς τον Πριγκηπα και την νύμφην την ώραιαν εύχην της Έκκλησίας : « Μεγαλύνθητι, ως ή Σάρα και ευφράνθητι, ως ή Ρεβέκα... »

Είτα σβύνει τας λαμπάδας του ύμεναίου και με το τέλος των εύχων της Έκκλησίας άπευθύνει με ήχηράν φωνήν την εξής ώραιαν προσηνήσιν :

Υψηλότατε, Υψηλοτάτη !

Προς τας εύχαις της Μητρος Έκκλησίας, δι' ών ηλόγηθη ήρι υπό τσοσδιον αιδους αιδουόνος ο ήμέτερος γάμος, επιτρέψατέ μοι, εντιχήσαντι, να επιτελέσω την θεία εύδοκία του μυστηρίου αυτού ιεροτελεστίαν, όπως προσθήσω και τας διασύρους της Γεως Συνόδου της Έκκλησίας της Ελλάδος εύχας και την εύλογίαν ίνα ο ήμέτερος βίος υπό την σκέπη της Θείας Προνοίας διατείη εν πληρεστάτη και διηκετι άγάπη, άρμονία και εύημερία προς χάσάν της Βασιλικής Οικογενίας και του Έλληνικού Έθνους.

Μετά την προσφώνησιν ταύτην, ή νύμφη με υπέρκαλλον μειδιάμα στρέφει προς τον μνηστήρα της και άσπάζεται αυτόν, όπως επίσης την άσπάζεται, φίλων και την γείρα της. Ο δε Βασιλεύς άσπάζεται θερμότατα τον Πριγκηπα και είτα την νύμφην ως και ο Πριγκηψ Ρολάνδος έναγκαλιίζεται την κόρην του και την φίλ.

Τρυφερώτατα επηκολούθησαν επανηλειμμένα φίλήματα της Βασιλίσσης και της νύμφης. Και υπό τας άρελεις και ειλικρινεις εύχας του πλημυρούστος τον νέον κόσμου « να ζήσετε » και « να ζήσετε » ή γαμήλιος ήγαιμονική πομπή της νύμφης, στηριζομένης επί του βαρχίονος του πριγκηπος έστράφη και εξήλθε του ναού, πρό των προσυλίων του ήτοιου ανεστηκτισθη διά την εις τα άνάκτορα επάνοδον, υπό τας έπυσφημίας του πλήθους τους χαρμούνους ήχους των κωδώνων όλων των εκκλησιών.

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Την 12 και 10' ακριβώς νέοι κανονισμοί άνήγγειλαν την επάνοδον της Βασ. Οικογενίας, ήτις έγινε κατά την αυτήν σειράν και τάξιν.

Μόνον δε ο Βασιλεύς έφιππος μετά του πριγκηπος Γεωργίου έφιππου επίσης προύχρον ενκατέρωθεν της αμάξης της νύμφης.

Κατά την επάνοδον ο περισσότερος κόσμος είχε συγκεντρωθή εις την πλατείαν των Άνακτόρων, όλονέν όγκούμενος και συνωθούμενος άπρακτικώτατα.

ΠΡΟ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

Το πλήθος, άδημονούν να τδη την νέονυμρον, ήρχισε να χειροκροτή και να ζητωκραυγάζη φρενητιωδώς. Τότε δ' επισήνη ή Σεπτή Νύμφη από του εξώστου του παροβύρου και έχαιρέτισε το πλήθος, κινούσα το μανδήλιόν της και επιχαρίτως μειδιώσα.

Το πλήθος ένθουσιάζθη και εξεράγη εις ζωηρωτέρας ζητωκραυγας, ατινες άτελεύτητοι παρτείνοντο. Τότε δ' εξήλθον άμφοτεροι οι νέονυμφοι εις τον εξώστην και έχαιρέτησαν, εύχαριστούντες το πλήθος. Άλλά, μόλις απέχωρήσαν, νέα έκρηξις λαϊκού ένθουσιασμού εξεράγη, πικταγώη δε χειροκροτήματα και ουρανομήκεις ζητωκραυγαί επηκολούθησαν.

Ηνυχκίσθησαν δε ούτω να εξέλθουν εις τον εξώστην, εκτός του πριγκηπος Γεωργίου και της πριγκηπίσσης Χριάς και οι Βασιλεις, με τας λοιπας πριγκηπίσσας και τους πριγκηπας, χαριετώντες το πλήθος.

Η Βασιλίσσα επωφελήθη της στιγμής διά να φωτογραφηθή όλην εκείνην την ένθουσιώσαν λαϊκήν μωρμηκυιάν, ή ίποία κατέκλυσε την πλατείαν των Άνακτόρων και τα περί.

Και είτα το πλήθος ήρχισε ν' αποχωρή άραιούμενον. Και ούτως έληξεν ή τελετή των γάμων. **Φρικ.**

ΣΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΜΑΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ

Έγλασε κόρη ώμορφη, γέλα Πριγκηπισσά μας, Στόν ουρανό μας το γλυκν στολίδι ζηλεμένο. Γέλα στο γέλιο σου αυτό ν' ανοίξουνε οι

[κρίνοι

Γέλα στην τόση σκοτεινιά όνειρο μαγευμένο.

✻✻✻

Γέλασε κόρη ώμορφη του Βοναπαρτη γέννα, Γέλα Πριγκηπισσα άγνή ν' ανοίξουν τα λου-

[λούδια

Στο γέλιο σου έγέλασε και ή δική μου πέννα Και θα τολίση δι' εσέ τα ποιώμορφα τρα-

[γούδια.

27/9/1907.

Σοφία Ε. Οικονομίδου

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ Η ΒΑΡΥΚΟΪΑ.

Ουδεις παρατηρεί το νόσημα τούτο, έρ' όσον είναι νέος και πάντες το άντιλαμβανόμεθα, άμα πλησιάζωμεν το γήρας. Και τότε αποροϋμεν πως μεις επήλθε τοιοϋτον τι και εξανιστάμεθα, άλλ' είναι και πλέον άργά, διότι ούκ είναι θεραπειά.

Λοιπόν ο καθηγητής ιταλός κ. Γκρασί δε Πιστόια μελετήσας επισταμένως, άποδίδει την βαρυκοΪαν εις τους θερμούς και ισχυρούς κρότους και συνιστά εις πάντας, όπως αποφεύγωσι τούτους.

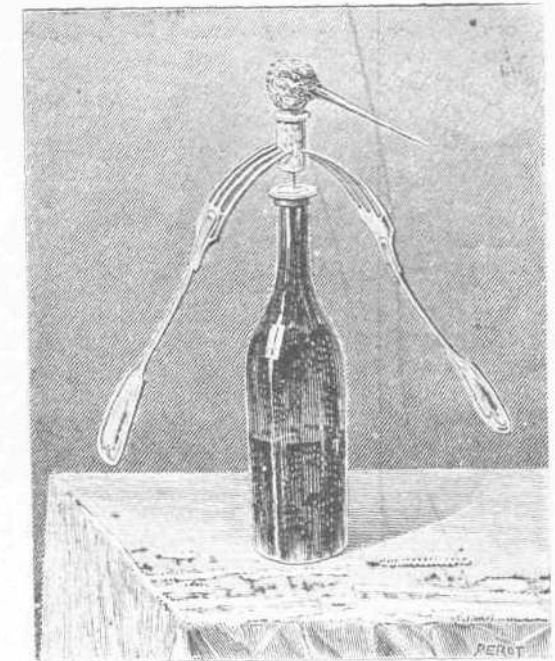
Και βεβαίως συνιστώμεν και ήμεις ν' αποφεύγωσι τους όξεις συριγγμούς και τα θερμώδη σήματα, τον κρότον των τραχών επί των λιθοστρώτων μερών, τας σφυρηλατήσεις των σιδηρουργών και τα τοιαύτα, καθόσον επιδρῶσιν όλεθρίως επί των άκουστικων όργάνων μας.

Ο Ιατρός δας

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΑΣΤΕΪΟΝ ΠΕΙΡΑΜΑ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ

ΑΒΕΤΕ την κερκλήν σκολόπκκος (μπακί- τσας) ή άλλου ραμφοφόρου πτηνού, προσαρμώσατε αυτήν καλώς επί τινος φελλού και μετά τούτο τοποθετήσατε επί του φελλού δύο περόνας, ως εμφαίνεται εν τῷ κάτωτι σχήματι. Τότε κερρώνετε κάτωθι του φελλού μίαν βελό-

νην, τοποθετείτε επί όρθης φιλάξης, εν νόμισμα, τάλληρον ή διφραγκόν άργυρουν και προσκρμώζετε την βελόνην, ως έχει, μετά του φελλού κτλ. επί του νομίσματος. Η ίσορροπία θα επέλθη τότε άρ' έαυτής, ή βελόνη θα σταθῆ ως έχει όρθία και άν προσδώσητε μικράν κινητικην στροφήν εις μίαν των περονών, το σύνολον θ' άρχιση να περιστρέφεται επί μακρόν.

Άλλά το περίεργον, όπου το πείραμα καθίσταται κωμικόν, καθόσον ή κερκλή στρέφεται παραδόξως προς τους παρεστώτας, έλλαμβάνοντάς αυτήν διά ζωσκαν. Και άν στοιγματίσωσιν ούτοι εις ποίον εξ αυτών θα σταθῆ ή κερκλή, το πείραμα τότε καθίσταται και παίγνιον διασκεδαστικόν.

Φ. Π.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟΝ

ΡΩΤΗΣΙΣ. Τί είναι ο Θεός ;

Πνεύμα Σωκράτους. Ο Θεός είναι ο υπέρτατος νοός, οστις εδημιούργησε τὸ σύμπαν, είναι ἡ πρώτη αἰτία πάντων τῶν ποιηθέντων ἐν τῷ ἀπειρῷ.

Ἐρ. Τί ἐστὶν ἀπειρον ;

Ἄπ. Ὅτι μὴδὲ ἀρχὴν, μὴδὲ τέλος ἔχει.

Ἐρ. Οὔτε οὖν ;

Ἄπ. Ὑποθέσατε, ὅτι ἔχει ὄρια τινά, ἀλλὰ πέραν τῶν ὀρίων, τί εἶνε ; Ἐνωῶ, ὅτι ἡ φαντασία σας ἀδυνατεῖ νὰ τὸ ἐνοήσῃ. Συλλογισθεῖτε, ὅτι πέραν τῶν ὀρίων τὸ ἀπειρον διαδέχεται ἄλλο ἀπειρον, οἱ ἥλιοι διαδέχονται τοὺς ἥλιους, οἱ κόσμοι τοὺς κόσμους, τὰ σύμπαντα διαδέχονται τὰ σύμπαντα κλπ.

Ἐρ. Πῶς ἀποδεικνύεται ἡ ὑπαρξίς τοῦ Θεοῦ ;

Ἄπ. Ζητήσατε τὴν αἰτίαν παντός πράγματος, τὸ ὅποιον δὲν εἶνε ἔργον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ λογικόν σας θὰ σας ἀποκριθῇ.

Ἐρ. Δὲν δύναμεθα ν' ἀποδώσωμεν τὴν αἰτίαν τῆς δημιουργίης εἰς τὰς ιδιότητας τῆς ὕλης ;

Ἄπ. Εἶνε τὸ αὐτό, ὡς νὰ ἐξελάμδνέ τις τὸ ἀποτέλεσμα, ἀντὶ τῆς αἰτίας.

Ἐρ. Πολλοὶ ἀποδίδουσι τὸν συνδυασμὸν τῆς ὕλης εἰς τὴν τύχην.

Ἄπ. Καὶ τί εἶναι τύχη ; Οὐδέν. ἄρα δὲν εἶναι δικνοητικόν τι ὄν. Ἐδῶ δὲν ἔχομεν δημιουργίαν, ἀπὸ τῆς τελεσθείσης, ἀλλὰ τὸ ἀνεκτίον λειτουργίαν τῆς δημιουργίης ἁρμονικῆν ἐπὶ κίθωνος. Ἄρα ἐδῶ ὑπάρχει διάνοια διευθύνουσα.

Ἐρ. Ὁ Θεός εἶνε τὸ ἐξάρχονμενον τῶν δυνάμεων καὶ τῶν δικνοιών τοῦ σύμπαντος ἠνωμένου ἢ εἶνε ὄν τι δικνοκρίμενον ;

Ἄπ. Ἐάν οὕτως εἶχε, δὲν θὰ ἦτο Θεός, διότι θὰ ἦτο ἀποτελεσμα αἰτίας καὶ οὐχὶ αὐτὴ ἡ αἰτία.

Ἐρ. Τί φρονεῖτε περὶ τῶν πνευμάτων, οἵτινες παρεδέχοντα, ὅτι τὰ πάντα ἀποτελοῦσι μέρος τῆς Θεότητος ;

Ἄπ. Ὁ ἀνθρώπος μὴ δυνάμενος νὰ κάμῃ τὸν ἐκυτόν του Θεόν, θέλει νὰ εἶνε μέρος τῆς Θεότητος.

ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἐρ. Ὁ ἀνθρώπος θὰ δυνήθῃ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀρχὴν τῶν πραγμάτων ;

Ἄπ. Ὅχι. Διότι ὁ Θεός δὲν τῷ ἔδωκε ταύτην τελειότητα, ἵνα κατανοήσῃ τὰ πάντα. Βαθυμῶδὸν ὅμως ἐξαγνίζόμενος, θὰ δυνήθῃ νὰ ἐνοήσῃ πολλά.

Ἐρ. Δύνανται τὰ πνεύματα νὰ ὑποβηθῶσι τὴν ἐπιστήμην ;

Ἄπ. Μάλιστα καὶ γίνεται συχνότατα, ἐρ' ὅσον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπιτρέπεται. Τοῦτο δὲ παρατηρεῖται εἰς ἐκείνας τῶν ἀνακαλύψεων, αἵτινες διαφεύγουσι τὰς ἀνθρωπίνους αἰσθήσεις. Εἰς τὴν λύσιν τῶν μεγαλειτέρων προβλημάτων, ἐνεργὸν μέρος ἔλαβον τὰ πνεύματα καὶ τοὺς σφωτέρους τῶν ἀνθρώπων ταῦτα συμβούλευσαν.

Ἐρ. Ἡ ὕλη εἶνε αἰδιος ἢ εδημιουργήθη εἰς ὀρισμένην ἐποχὴν ;

Ἄπ. Τοῦτο μόνον ὁ Θεός τὸ γνωρίζει. Ἐν τούτοις εἶνε κάτι τι, τὸ ὅποιον τὸ λογικόν σας ὀφείλει νὰ σας φανερώσῃ, ἥτοι ὁ Θεός δὲν εἶνε δυνάτὸν νὰ ὑπῆρχε ποτε ἀργός. Ὅσω δὲ ἀπωτάτην καὶ ἂν φαντάζεσθε τὴν ἐναρξιν τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ, δύνασθε ὅμως νὰ φαντασθῆτε αὐτὸν καὶ ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον ἐν ἀδρανεῖα ;

Ἐρ. Ποῖον ὀρισμὸν τῆς ὕλης δίδετε εἰς τὰ πνεύματα ;

Ἄπ. Ὑλὴ εἶνε ὁ τὸ πνεῦμα συνέχων δεσμὸς, εἶνε τὸ ὄργανον, τὸ ὅποιον ἐξυπηρετεῖ τὸ πνεῦμα καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξέκαστε τοῦτο τὴν ἐνεργείαν του. Ἀλλὰ, ἡ ὕλη ὑπάρχει καὶ εἰς ἀγνωστὸν εἰς σας καταστάσεις ὑπάρχει, παραδείγματος χάριν, ὕλη τὸσον κίθεραιος καὶ λεπτή, ὥστε οὐδεμίαν ἐντύπωσιν δύναται νὰ προσενήσῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις σας.

Ἐρ. Τί εἶνε πνεῦμα ;

Ἄπ. Ἡ δικνοητικὴ ἀρχὴ τοῦ παντός.

Ἐρ. Ποῖα εἶνε ἡ ἰδικιτέρη φύσις τοῦ πνεύματος ;

Ἄπ. Δὲν δύνασθε νὰ κατανοήσῃτε εἰς αὐτό, ὡς ἔχετε.

Ἐρ. Πνεῦμα καὶ διάνοια εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτό ;

Ἄπ. Διὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτό, δι' ἡμᾶς ὅμως ἡ διάνοια εἶνε προσὸν τοῦ πνεύματος.

Ἐρ. Τὸ πνεῦμα εἶνε ἀνεξάρτητον τῆς ὕλης ἢ εἶνε ἰδιότης αὐτῆς, ὥπως τὰ χρώματα εἶνε ἰδιότητες τοῦ φωτός καὶ ὁ ἦχος τοῦ ἀέρος ;

Ἄπ. Ἄλλο πνεῦμα καὶ ἄλλο ὕλη· ἀλλὰ διὰ τῆς ἐνώσεως τῆς ὕλης μετὰ τοῦ πνεύματος, παράγονται σημεῖα δικνοητικῶν.

Ἐρ. Ὅστε ὑπάρχουσι δύο γενικὰ στοιχεῖα τοῦ σύμπαντος, ἡ ὕλη καὶ τὸ πνεῦμα.

Ἄπ. Μάλιστα καὶ ὑπεράνω πάντων τούτων ὁ Θεός, ὁ δημιουργός, ὁ πατήρ πάντων τῶν πραγμάτων. Τὰ τρία ταῦτα, Θεός, πνεῦμα καὶ ὕλη εἶναι ἡ ἀρχὴ παντός, ὅτι ὑπάρχει. Ἀλλ' ἐκτός τοῦ ὕλικου στοιχείου, ὑπάρχει καὶ τὸ

παγκόσμιον ρευστόν, ὑπερ συνδέει τὴν κυρίως ὕλην μετὰ τοῦ πνεύματος. Ἄνευ δὲ τοῦ ρευστοῦ τούτου τὸ πνεῦμα δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ τῆς ὕλης καὶ θὰ διέμενεν αὐτὴ ἐν ἀδρανεῖα.

Ἐρ. Τί περιλαμβάνει τὸ σύμπαν ;

Ἄπ. Τὸ σύμπαν περιλαμβάνει ὅλας τὰς χιλιάδας τῶν ἀστέρων, τοὺς ὁποίους βλέπετε τὴν νύκτα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ἐκτομμυρία τῶν ἐκτομμυρίων τῶν πλανητῶν, τοὺς ὁποίους δὲν βλέπετε.

Ἐρ. Τί εἶναι ἀστέρες καὶ ἀπὸ τί ἀποτελοῦνται ;

Ἄπ. Οἱ ἀστέρες εἶναι ἥλιοι, ὅπως ὁ ἥλιος, ὁ ὅποιος σας φωτίζει καὶ σας θερμαίνει τὴν ἡμέραν, διότι καὶ ὁ ἥλιός σας εἶνε ἀστήρ. Ἐκαστος ἀστήρ ἢ ἥλιος, ὅπως θέλετε, διενθώνει δεκάδας καὶ πολλάκις ἐκτοντάδας γαίης, ὡς τὴν ἰδικὴν σας καὶ μεγαλειτέρως καὶ θερμαίνει καὶ ζωογονεῖ ἀνθρώπους, ζῶα, φυτὰ, κτλ. ὅμοια ἢ περὶ πλῆθος μετὰ τῆς γῆς σας, ἀπαρχάλληκτα, ὅπως καὶ ὁ ἥλιός σας. Τὰ μεταξὺ τῶν ἡλίων κενὰ πληροῖ τὸ παγκόσμιον ρευστόν.

Ἐρ. Πῶς εδημιουργήθη τὸ σύμπαν ;

Ἄπ. Οἱ κόσμοι σχηματίζονται διὰ τῆς συμπακνώσεως τῆς ὕλης, ἡ ὅποια εὑρίσκειται διεσπαρμένη ἐν τῷ δικνοητικῷ.

Ἐρ. Οἱ κομηταὶ εἶναι, ὡς λέγουσι, ἀρχὴ τῆς συμπακνώσεως τῆς ὕλης καὶ κόσμοι ἐν τῷ σχηματίζεσθαι ;

Ἄπ. Οἱ κομηταὶ εἶναι μὲν κόσμοι ἐν τῷ σχηματίζεσθαι, ἀλλ' οὐδεμίαν ἄλλην ἐπιρροὴν ἔχουσι.

Ἐρ. Δύνανται νὰ ἐξαρκνηθῇ εἰς κόσμοι καὶ νὰ δικνοοπισθῇ εἰς τὸ δικνοητικόν ;

Ἄπ. Μάλιστα, δύναται, διότι ὁ Θεός ἀνανοεῖ τοὺς κόσμοι, ὅπως ἀνανοεῖ πάντα τὰ ὄντα.

Ἐρ. Καὶ ἀπὸ ποῦ ἤρχιστε νὰ κατακλιθῆτε ἢ γῆ μας ;

Ἄπ. Κατ' ἀρχὰς τὸ πᾶν ἦτο χάος. Τὰ δὲ στοιχεῖα ἦσαν συγκεχυμένα. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἕκαστον πρᾶγμα κατέλαβε τὴν θέσιν του καὶ τότε ἀνερνήθησαν ὄντα μετὰ ζωῆν, ἀνάλογα τῆς καταστάσεως τῆς γῆς.

Ἐρ. Καὶ ἀπὸ ποῦ ἦλθεν ἡ ζωὴ εἰς τὰ ὄντα ταῦτα ;

Ἄπ. Ἡ γῆ ἀρχῆθεν περιέλαβε τὰ σπέρματα αὐτῶν, τὰ ὅποινα μετὰ τότε διέμενον ἐν καταστάσει λαθραία καὶ ἀδρανῆ, ὡς ἡ χρυσάλις καὶ οἱ σπόροι τῶν φυτῶν. Κατόπιν δὲ τὰ ὄντα ἐπολλαπλασιάσθησαν.

Ἐρ. Ποῦ ἦσαν τὰ ὄργανικὰ στοιχεῖα, πρὸ τῆς συστάσεως τῆς γῆς ;

Ἄπ. Εὑρίσκοντο, οὕτως εἶπεν, ἐν τῷ χώρῳ εἰς ρευστὴν κατάστασιν.

Ἐρ. Ὑπάρχουσι ἐτι ὄντα, τὰ ὅποινα νὰ γεννῶνται αὐτομάτως ;

Ἄπ. Αἱ σάκες τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζῴων ἐμπεριέχουσι τὰ σπέρματα πλήθους σκωλήκων, ἀναμενόντων τὴν κατάλληλον στιγμήν (σπῆιν), ἵνα ὑποστῶσι τὴν ἀναγκαίαν διὰ τὴν ὑπαρξίν των σκπρὰν ζύμωσιν, τούτέστι ν' ἀναγεννηθῶσιν. Οὗτος εἶναι μικρὸς κόσμος, κοιμώμενος καὶ δημιουργούμενος.

Ἐρ. Τὸ ἀνθρώπινον γένος εὑρίσκειτο μεταξὺ τῶν στοιχείων, τὰ ὅποινα ἐμπεριείχοντο ἐντὸς τῆς ὑδρογείου σφαιρας ;

Ἄπ. Ναι καὶ ἦλθεν εἰς τὸν κατάλληλον αὐτοῦ καιρὸν διὰ τοῦτο καὶ ἐλέχθη, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἐπλάσθη ἀπὸ τὴν γῆν, (ἐξ ἱλύος).

Ἐρ. Κατὰ ποῖαν ἐποχὴν ἐπλάσθη ὁ ἀνθρώπος ;

Ἄπ. Ἡ διάνοιά σας ἰλιγγεῖ πρὸ τοιαύτης ἀρχαιότητος.

Ἐρ. Τὸ ἀνθρώπινον γένος ἔλαβεν ἀρχὴν ἀπὸ τὸν Ἀδάμ ;

Ἄπ. Ὅχι. Ὁ Ἀδάμ, ὅπως εἶπε τὸν ἠνομάζετε, δὲν εἶναι μὴδ' ὁ πρῶτος, μὴδ' ὁ μόνος ἀνθρώπος, ὁ ὅποιος κατώκησε τὴν γῆν.

Ἐρ. Κατὰ ποῖαν ἐποχὴν ἐξῆσεν ὁ Ἀδάμ ;

Ἄπ. Εἶναι 4,000 ἔτη περίπου πρὸ Χριστοῦ.

Ἐρ. Ὁ Ἀδάμ εἶναι εἰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐξῆσαν εἰς μίαν γενίαν τῆς γῆς, μετὰ μεγάλους κατακλύσους, οἱ ὅποιοι ἀνέτρεψαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς καὶ ἐγένετο ἡ πηγὴ μας τῶν φυτῶν, καὶ ὅποιοι κατακοῦσιν αὐτὴν μετὰ σήμερον. Ἡ πνευματικὴ σας ἀνάπτυξις δὲν ἦτο δυνατὴν νὰ γίνῃ εἰς διάστημα 6,000 ἐτῶν περίπου, ὅπως χρονολογεῖτε τὸν Ἀδάμ, ἀλλ' ἐγένετο μετὰ χιλιάδας αἰῶνων, διότι πρὸ χιλιάδων αἰῶνων ὁ ἀνθρώπος εὑρίσκειται ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐρ. Ὁ ἀνθρώπος ἐγεννήθη εἰς διαφόρα μέρη τῆς σφαιρας καὶ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ;

Ἄπ. Μάλιστα, καὶ ταῦτα εἶναι ἡ αἰτία τῆς ποικιλίης τῶν ἀνθρώπων. Ἐπειτα ὅμως δικνοοπισθέντες, ἐσχηματίσθησαν νέου ἀνθρωπίνου τύπου.

Ἐρ. Ἄρα δὲν ἔχουσι τὸν αὐτὸν πατέρα, δὲν εἶναι φυσικοὶ ἀδελφοί.

Ἄπ. Ναι, Ναι, Ναι . . . Ὅλοι οἱ ἀνθρωποὶ εἶναι ἀδελφοί, διότι ἐμφυοῦνται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τείνουσι.

Σωκράτης

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΜΕΧΡΙ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΕΙΝΑΙ πολὺ εὐχάριστον καὶ παρήγορον ἐν ὥρᾳ ναυτικοῦ θέρους καὶ ἡμέραις θαλπεραῖς τὰ ἐγκαταλείπει τις προσκαιρῶς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, διὰ τὰ μεταβῆ εἰς Κέρκυραν διότι, ὅχι μόνον ἀποφεύγει τὴν πολλὴν ζέσην, ὅχι μόνον μεταβαίνει εἰς δροσερώτερον μέρος, ἀλλὰ καὶ διέρχεται ἀπὸ ποικίλα καὶ εὐχάριστα τοπεῖα καὶ καταλήγει εἰς πολὺν ρωμαντικὴν, καλλιθέατον καὶ δροσόλουστον χωριωμένην νῆσον, ἣν δυστυχῶς ἐκ τοῦ πλησίον δὲν ἐγνώριζον, οὔτε ἐπεχείρουν ποτὲ μέχρι τοῦδε τὰ εἶπω εἰς οὐδένα, οὐθὲν ἐταξείδενον μέχρι Κερκύρας, διότι θὰ μὲ ἐξελάμβανον ὡς τρελλόν.

Ναί, ὡς τρελλόν!

Εἶναι περιεργὸν τοῦτο, πλὴν ἀληθές. Ἡ Κέρκυρα δὲν μὲ προσείλκε, διότι ἤκουον, ὅτι μόνον οἱ τρελλοὶ πηγαίνουν ἐκεῖ καὶ τῇ ἀληθείᾳ, χωρὶς τὰ γνωρίζω τὸ πῶς καὶ διαί, ἐφοβούμην τὰ μεταβῶ ἐκεῖ, ἴσως διὰ τὰ μὴ μὲ ἐκλάβουν καὶ ἐμὲ ὡς τρελλόν. Ἡδὴ ὅμως ὅπου μετέβην καὶ τὴν εἶδον καὶ μὲ εἶδεν, ἐμαγεύθη δὲ ἐκ τῆς καλλονῆς τῆς καὶ τῆς φιλοξενίας τῆς, ὁμολογῶ, ὅτι μόνον οἱ φρόνιμοι μεταβαίνουν εἰς Κέρκυραν.

Ἦτον Ἰούλιος μῆν, καύσων δὲ ἀνεπόφορος καὶ καιρὸς πνιγρὸς, ὅπου δυσκολεύεται τις τὴν ἀναπνεύση, ὅτε μίαν ἡμέραν τοῦ μηνὸς τούτου καὶ δὴ μίαν Κυριακὴν, τὴν μεσημβρίαν, ἐπιβὰς τοῦ σιδηροδρομικοῦ τραίνου τῆς Πελοποννήσου, ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὰς Πάτρας.

Τὸ ταξίδιον τοῦτο εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους καὶ τὸ περιέγραψα ἄλλοτε, ἐπομένως, δὲν ἔχω τὰ προσθέσω εἰμὶ, ὅτι μέχρι τῆς ἐβδόμης καὶ ἡμισείας ὥρας ἐταλαντεύομην ἐν τῷ βαγονίῳ δίκαν πέπονος ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων αὐτοῦ, αἰτῶν δερόμενα καὶ ταῦτα ἀκαταπαύστως καὶ πανταχόθεν ὑπὸ τοῦ πυριφλεγέθοντος ἡλίου, μὲ κατέφηγον, ὡς ὄρνιθα καὶ μόνον παρήγορον εἶχον τὸ μανδύγιόν μου, δι' οὗ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσπόγγιζον τὸν ἀκατασχέτως ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ῥέοντα ἰδρωτὰ μου. Ἀχαρὶ καὶ ὀχληρόν, ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, τὸ ταξίδιον τοῦτο. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι διηρχόμεθα ὥραια τοπεῖα καὶ ὥραious σταθμούς, παραθαλασσίους, ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος, ὅπου ὁ ἀδυσώπητος καύσων δὲν μᾶς ἄφινε τίποτε τὰ ἰδωμεν, τίποτε τὰ χαρῶμεν. Καὶ ἔνεκα τούτου καὶ τῆς κόνεως, ἣτις ὡσαύτως ἐν ὥρᾳ τοιοῦτου θέρους μᾶς περιέτραινε καὶ κατέπνιγε, εἶχομεν κατακλειστούς τὰς θυρίδας μας, ὡς ἐν ὄρνιθῳ.

Καὶ οὕτω τὴν 7 καὶ 1/2 ἀφικόμεθα ὡς πέπονες βεβαρυνμένοι εἰς Πάτρας.

Ἡ μετάβασις ἐκ Πατρῶν εἰς Κέρκυραν ἐκτελεῖται δις τῆς ἐβδομάδος διτιπῶς, εἴτε κατ' ἐθέλειαν διὰ τῆς ἀεροπολικῆς Ἑταιρείας Τζῶν Μὰκ Λονὰλ καὶ τοῦ Ἰταλικοῦ ἢ διὰ μέσου Ζακύνθου-Κεφαλληνίας, διὰ τῆς ἀεροπορίας τοῦ Νεωρίου ἢ διὰ τοῦ αὐστριακοῦ Λούδ. Ἐπιρσίμησα τὴν Μαργαρίταν τοῦ Τζῶν, ἣτις εἰργετο τὴν ἐπιούσαν ἐκ Βάργης-Κων)πόλεως-Πειραιῶς καὶ ἀνεχώρει ἀθημερὸν διὰ Κέρκυραν καὶ Ἀγίους Σαράντα. Ὁραῖον καὶ εὐρύχωρον σκάφος ἡ Μαργαρίτα, ἀλλ' ἦτο πλήρες ἐπιβατῶν καὶ ἔφερε καὶ χαρέμια διὰ τὴν Ἠπειρον. Μοὶ ἐδόθη κλίνη εἰς καμπίναν, ἐν ἣ ἦσαν δύο ἕτεροι ἢ μόνη, ἣτις ἐναπέμεινε, ὡς μοὶ ἔλεγον ὁ καμαρότιος καὶ ἐπὶ τῇ ἐρωτήσῃ μου, οὐθὲν εἶχον καλὴν συντροφίαν, καθόσον ὁ μὲν εἰς τῶν συνοίκων μου ἦτον ὁ κ. Τοῖλλερ, ὁ γνωστὸς ἀρχιτέκτων τῆς Ἀκαδημίας μας, ὁ δ' ἕτερος ὁ κ. Σπυρίδης, λοχαγός, ἐπίσης γνωστός μου, ἠνχαριστήθη πολὺ καὶ ἐχάρην, οὐθὲν εἶχον γνωστοὺς μοι καὶ ἐν τῷ ἔπνῳ!

Περὶ τὴν δωδεκάτην ὥραν ἀφοῦ τέλος ἀπηλάχθημεν τῶν ὀχληροτάτων ἐπισκένευσαν καὶ πιέσεων τῶν ἀνεποφόρων λεμβούχων Πατρῶν, τῶν μόνων διακρινομένων καθ' ὅλον τὸ Κράτος διὰ τὸ βαρὺ, τραχὺ, ἀλότομον καὶ ἀρπακτικὸν ἕφος αὐτῶν καὶ οὔτινες δὲν ἠγνόουν τὰ ἀποσυροῦν ἀπὸ τοῦς ἐπιβάτας, οὗς μεταφέρουν, ἀνευ ἔριδος καὶ φωνασιῶν καὶ ἐν τέλει ἀλληλοφραγώματος καὶ γρονθοκοπήματος ἔστιν οὐθὲν καὶ μαχαιοβγάλματος, μεταξὺ τῶν, πρὸς αἴσχος αἰώνιον τῆς λιμενικῆς καὶ ἀστυνομικῆς ἀρχῆς Πατρῶν, αἵτινες ἀκόμη δὲν κατώρθωσαν μετὰ τοσοῦτων ἐτῶν τοιαύτην ἐλευσίαν καὶ ὀχληρὰν κατάστασιν τὰ ἐπιβάλλωσι τάξιν καὶ αἰδῶ, ἀπῆρσεν τέλος ἐν οὐλοφωτισίῳ καὶ ἡμερωτάτῃ νυκτὶ ἐκ τοῦ στενοῦ λιμένος τῶν Πατρῶν καὶ ταχέως ἤρξασαμεν πλείοντες πρὸς τὸ Ἴόνιον.

Τὸ ταξίδιον προσηνῆτο ἔκτακτον, μολονότι ἐπιβάται ἐπῆρχον πολλοὶ καὶ κατ' ὀλίγον ἀπερχομένων τούτων εἰς ἔπνον, τὸ σκάφος ἀπελάμβανεν ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν αὐτοῦ, ὀλίγων ἐναπομεινάντων, τῶν φιλοσοφούντων καὶ φυσιολογοῦντων ἐπὶ τοῦ κατιστρώματος καὶ οὐδὲς πλέον κατόπιν ἐκινεῖτο ἢ ἡ Μαργαρίτα, ἀνὰ μέσον τῶν διασχισσόμενων ὑδάτων καὶ ὁ παραγόμενος ἐκ τῆς κινήσεως ταύτης ἀνεμος.

Αἴφνης προβάλλει, ὡς σκιά, ὁ κ. Τοῖλλερ, μὲ χονδρὸν ποῦρον ἀνὰ τοὺς δακτύλους καὶ μοὶ σφίγγει τὴν χεῖρα.

— Τὸ ἐγνώριζον, οὐθὲν εἶδω, τῷ λέγω, καὶ θὰ κοιμηθῶμεν εἰς τὴν ἰδίαν καμπίναν.

— Ἀ! ναί, ἀπὸ ἐκεῖ θὰ τὸ ἐμάθητε, οὐθὲν εἶμαι ἐδῶ.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν οὐς ἔβλεπον, ἴσως ἔνεκα τοῦ πολλοῦ καύσωνος.

— Ὅχι, ἀλλὰ ἐγὼ ἔτρογον κάτω.

— Μπᾶ, τόσον ἀργά;

— Δὲν ἔφαγα ἔξω, ἔπειτα μοῦ ἀρέσει τὰ τρώγω μέσα εἰς τὰ πλοῖα. Εἶναι φρεσκοτέρα τὰ φαγητά.

— Ναί, τὸ πιστεύω καὶ τὰ πίνετε ὕστερον ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὥραια χονδρὰ ποῦρα.

Καὶ πλησιάζων εἰς τὸ οὐς μου:

— Ναί, εἶναι ἀπ' αὐτὰ ποῦ καπνίζουν οἱ οὐτοκράτορες. Μήπως ἐπιθυμεῖτε ἐν;

— Εἶναι ἐντροπή τὰ μὴ ἀρνηθῶ;

— Ἀ, ὅχι, μὲ κάμνετε τὰ γελῶ κ. Πρίντιζ.

— Καὶ ἐγὼ δὲν μ' ἀρέσει τὰ κλαῖω.

— Ξέρετε, ἄμα οὐς εἶδον, ἐνθυμήθητε παλαιὰ μου χρόνια.

— Ὅταν εἶμεθα ἴσως εἰς τὸ Τατόι, ὅταν τὸ ἐπῆρε ὁ Βασιλεύς;

— Ὅχι, μήπως δὲν οὐς εἶδον καὶ ἔκτοτε πολλάκις;

— Ἀλλά; . . .

— Ἰδοῦ . . . Πρὸ ἡμερῶν διηρχόμεν τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου καὶ μὲ σταματῶ μία Κυρία.

«Εἶθε ὁ κ. Τοῖλλερ, μοῦ λέγει. Τὴν παρτήρουν, χωρὶς τὰ τὴν γνωρίζω.

«Εἶμαι ἡ Κυρία Β. . . . μοὶ προσθέτει.

«Μπᾶ, πῶς ἐγίνεσθε, τῆς εἶπον, διὰ τὰ μὴ τὴν προσβάλλω, ὡς ἠλικιωμένην.

«Καὶ σεῖς κ. Τοῖλλερ, δὲν ἠλλάξατε πολὺ, ἀκόμη νέος φαίνεσθε, μοῦ λέγει.

«Καὶ ἠπόθησα πῶς πέρασαν τόσα χρόνια.

— Ναί, ὅταν βλέπει τις παλαιὰς γνωριμίας, τότε μόνον καταλαμβάνει τὰ διαρρέοντα εἶη.

— Καὶ πῶς εἰς Κέρκυραν κ. Τοῖλλερ, χάριν ἀναψυχῆς;

— Ὅχι, δι' ἐργασίαν, ἀνέλαβον τὴν ἐπισκευὴν τοῦ Ἀχιλλείου καὶ μεταβαίνω ἐκεῖ, διότι ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ ἔλθῃ τὰ κατοικήσῃ τὸν Μίρτιον.

— Καὶ θὰ ἐπιφέρετε μεταβολάς;

— Ναί καὶ προσθήκας, αἵτινες θὰ κοστίσουν ἕως ἑκατομμύριον φράγκα. Θὰ φέρωμεν νερά, θὰ κτίσωμεν νέα διαμερίσματα, θὰ κάμωμεν καὶ μικρὸν λιμένα εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Ἀχιλλείου καὶ ἄλλα διάφορα.

Εἶτα καλονγκίσας με, εἶμαι μόνος, θαυμάζων τὴν ὥραϊαν οὐλοφωτικὴν νύκτα καὶ εἶτα ἐν συντροφίᾳ μετὰ τοῦ κ. Καρώνη, ἐμπόρου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ τοῦ λοχαγοῦ κ. Σπυρίδου παλαιῶν ἐπίσης φίλων, διήλθομεν συνομιλοῦντες ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐπὶ τῷ καταστρώματος καὶ μετὰ τοῦτο ἀπεσῶρθημεν εἰς τοὺς κοιτῶνας μας.

Τὴν ἐπαύριον ἐξημερωθήμεν ἔξωθι τῶν Ἀντιπαξῶν καὶ ἀμέσως μετὰ τούτους εἶποντο κατὰ μήκος οἱ Παξοί, ὥραϊας ἀπόψεις παρουσιάζοντες καὶ ὀλίγον μετὰ ταῦτα διεκρίναμεν τὴν Λευκίμην, νότιον ἀκρωτήριο τῆς Κερ-

κύρας καὶ ἀριστερόθεν τὰς ὄρεινὰς ἀκτὰς τῆς ἐπίσης ὥραϊας καὶ ἐνάνδρον Ἠλείου.

Ἦδη πάντες αἱ ἐπιβάται Κερκυραῖοι καὶ μὴ συσπειροῦνται εἰς τὰ περιζώματα τοῦ πλοίου καὶ μετὰ χαρῆς παρακολουθοῦσι τὴν ἐξέλιξιν τῶν παρουσιαζομένων ἐκατέρωθεν ἀκτῶν. Ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου μέχρι τοῦ λιμένος τῆς Κερκύρας ἡ ἀποψις τῶν ἐκατέρωθεν τοπεῖων ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ διερχομένου πλοίου εἶναι ὄντως ἔξοχος καὶ θαυμασία. Αἱ ἀκτὰς τῆς Κερκύρας ἡμερᾶι, γόνιμοι καὶ κατάφυτοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, αἱ τῆς Ἠλείου ἀντιθέτως βουνώδεις, ἀλότομοι, ξηροὶ καὶ ἄγονοι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ.

Μετὰ ἡμισίαν ὥραν οἱ ψιθυρισμοὶ καὶ ἀνεπόμενοι κινήσεις τῶν ἐπιβατῶν, ἀγωνιωδῶς ἀναμενόντων τὴν θεῖαν τῆς πόλεως, προδίδουν τὴν ἐμφάνισιν τῆς Κερκύρας καὶ ὄντως οὐ μετ' οὐ πολὺ ἀρχίζον τὰ φωνάζουν «Νά, ἐφάνη τὸ φρούριον, τὰ καὶ ἡ πόλις» πάντων ἀναφανομένων τὸ πρῶτον ἀμυδρῶς, εἶτα καθαρώτερον καὶ τέλος ἐκρινῶς, χάριν τῆς γοργῶς πάντοτε προβαίνουσης Μαργαρίτας. Μετ' ὀλίγον ἐμφανίζεται ἡμῖν ὅλη ἡ πόλις, ὁ λιμὴν, τὰ φρούρια καὶ ἡ ἐναντι μικρὰ νησίς, ἐνθα ἦσαν τὰ κατεδαφισθέντα Ἀγγλικά φρούρια καὶ νῦν ὁ γεωργικὸς Σταθμὸς καὶ ἀκούω πλησίον μου: «Ἰδοῦ τὸ Ἀχιλλεῖον, Ἰδοῦ καὶ τὸ Mon Repos, τὰ καὶ τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Βασιλέως, τὰ καὶ τὸ Κανόνι». Ἐφθάσαμεν, καὶ Ἰδοῦ αἱ λέμβοι ἐρχόμεναι πρὸς ἡμᾶς.

Ὁραία ὄντως καὶ θαυμασία ἡ ἀποψις ὅλων ἐναντι τῶν ἐξοχικῶν τούτων μερῶν, ἀνὰ μέσον κοιλάδων καὶ λόφων, βουνῶν καὶ δειδροφύτων μερῶν. Ἡ δὲ ὅλη θεῖα παρουσιάζει καὶ τι τὸ ἀπροόπτως θεοπέσιον διὰ τοῦς ξένους, ἰδίως κἀνωθι γλυκνιτάτου διανγοῦς κνανοῦ οὐρανοῦ καὶ μέσον ἐλαφροτάτης καὶ ὑγιεινῆς δροσερῆς ἀτμοσφαιρας, ἐναντι τῆς ἐξαισίας καὶ θαυμασιωτάτης ἀπόψεως τῶν μαγευτικῶν τοπεῖων τῆς ὄρεινῶδους ἀκτῆς τῆς Ἠλείου.

Ἠγχυροβολήσαμεν ἀνὰ μέσον πέντε ἐτέρων ταχυδρομικῶν ἀεροπολιῶν, προσφάτως ἐπίσης ἀφικθέντων ἐκεῖ, ἦτοι Αὐστριακῶν, Ἰταλικῶν καὶ Ἑλληνικῶν καὶ ἡ κίνησις τῶν πολυαριθμῶν λέμβων, οὐλοφωτικῶν πρὸς ταῦτα, ἵνα ἀποβιβάσωσι καὶ ἐπιβιβάσωσι τοὺς ἐπιβάτας, προσέδιδον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην θέαμα ἐντελῶς πανηγυρικόν.

Μετ' οὐ πολὺ ἀπεβιβάσθημεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ἀκτὴν, διότι καὶ τὰ θέλη τις τὰ παραμείνη ἐπ' ὀλίγον, ἵνα ἀπὸ τοῦ πλοίου θαυμάσῃ τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο θέαμα, δὲν δύναται, διότι διαρκῶς κινεῖται ἀπὸ τοῦς λεμβούχους τὰ ἐξέλιθ.

Ἐκεῖθεν ἔλαβον ἄμαξαν καὶ διηνθύνθημεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Βενετίας, τὸ καλεῖται καὶ ὥραϊότερον τῆς πόλεως, τῶν ἀδελφῶν Γαζῆ, ὅπου καὶ ἐνεκατεστάθη, τῇ συστάσει

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΣΚΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

τοῦ φίλου Διευθυντοῦ τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας, ἐν Πάρισ, κ. Ν. Καρατζᾶ.

Κεῖται εἰς ὄρθρον καὶ περιβλεπτον μέρος τῆς πόλεως, τὸ καὶ ἀριστοκρατικώτερον, ἐν ὥραία κεινοσυγγή οἰκοδομῇ, ἐν τῇ καλειτέρᾳ ὁδῷ ἔχει λαμπρὸν κήπον, λαμπρὰς αἰθούσας ἰσπιατορίου, σφαιροιστηρίου, ἀναγνωστηρίου κτλ.. ὑπηρεσίαν δὲ προθυμοτάτην καὶ τάξιν καὶ καθαρότητα μοναδικήν, καθόσον συζητεῖται ὑπὸ τῆς καλειτέρας τάξεως τὸν δὲ γυνῶνα προσέρχονται ἐν τοῦτω, ἕνεκα τοῦ γυναικίου καὶ ἑλαφροῦ κλίματος τῆς νήσου, πολλοὶ ξένοι ἐκ τῶν βορείων μερῶν τῆς Ἑυρώπης.

Ὁ κ. Ν. Γαζῆς ἐγγενέστατος καὶ μεμορφωμένος νέος, κίτοχος δὲ τῆς συγχρόνου ἀγωγῆς, γνωρίζει τὰ φέρεται τοσοῦτον εὐπροεπῶς καὶ ἐμπειροστατωμένως, ὥστε πάντες οἱ προσερχόμενοι ἀποκομίζουσι τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις. Δὲν φεῖδεται δὲ οὐδὲ κόπων, οὐδὲ δαπανῶν, ἵνα εὐχαριστῇ τοὺς πάντας καὶ διὰ τοῦτο τὸ ξενοδοχεῖον του χაίρει τῆς κολλίστης φήμης. Ἦ δὲ μαγευτικὴ καὶ ἡ ἀφθορία τῶν φαγητῶν εἶναι ἐξαιρετικὸς, καθόσον πληθῶρα καλλιστών καὶ ἐγγευσίων φαγητῶν παρατίθενται ἐκείστοτε. Τὸ δὲ δεῖπνον, καθ' ἑσπέρας ἐν τῷ κήπῳ, ἐν ἀπλήτῳ ἡλεκτρικῷ φωτισμῷ, ἐν μέσῳ ὥραίας ἐγγενοῦς συντροφιάς καὶ ὤρθρων ἐυωδῶν ἀνθέων μοι ἦτον ἐκείστοι ὡς ἀπόλουσις ἔκτακτος καὶ ἀληθινότητος. Οἱ δὲ περιόφημοι, ὠραῖοι κερκευμένοι ἰχθῆεις, τὰ ἐπίσης εὐμορφα καὶ ἐξαιρετικὰ ψητὰ καὶ τὰ περιόφημα γλυκίσματα καὶ πιγυτὰ, αἵτινα καθ' ἐκείστην δὲν ἔλειπον ἐν τῇ σειρά τῶν ἐξιδόμενων ἐκείστοτε ἐγγευσίων φαγητῶν τοῦ δεῖπνου μὲ καθίστων ἐντελῶς ἀνίκανον πρὸς περιπάτου καὶ συναστροφῆν ὥστε μετέβαινον μετὰ τοῦτο εἰς τὴν πλατεῖαν Esplanade λεγομένην, ἐκτεταμένον δένδρῳφνον διαμέρισμα, μὲ καφετεῖα, ζυθοπωλεῖα καὶ ζαχαροπλαστεῖα, βίου πόντιες καθ' ἑσπέρας προσέρχονται ἐκεῖ καὶ δύο τραεῖς μουσικαὶ παιανίζουσι, καὶ καθήμενος εἰς παρῆμερον μέρος τοῦ καφετείου, ἐθεώμην τῆς ὄλης ἐκείνης κερκευαῖκῆς κινήσεως. (* Ἀκολουθεῖ).

ΒΙΣ ΜΑΤΗΝ οἱ χωροφύλακες προσελάθουν νὰ συγκρατήσουν τὸ ρεῦμα τοῦ λαοῦ, ὅπερ ἐν ἀσφυκτικῇ καταστάσει ἴστατο, ὡς κλονιζόμενος βράχος, καὶ ἤκουέ τις :

— Θὰ ἰδοῦμε, τί λές, ἀπὸ ἄδῳ τῆ νύφῃ ;
— Μωρὲ θὰ σκάσουνμε... μὰ θὰ τῆ δοῦμε.

Καὶ ἄλλοι :
— Μὰ ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε...
— Ἐννοια σου, καὶ θὰ τὴν ἰδῆς, ἅμα περὶ ὁσῆ !

Καὶ οἱ χωροφύλακες :
— Κατέβα κίτω, βρε παλῆροπαιδο.
— Ἐχουμε πρόσκλησι, κύρ χωροφύλακι.
— Τί μήπως εἰσθε καὶ οεῖ: δημοιγρήφοι ;
— Ὅχι, ἀλλὰ δὲν εἴμεθα λαός :

Καὶ εἰς ἐκ τούτων, δεικνύων ἀδιῶ τοὺς γυνούς πόδας του :
— Δὲν βλέπεις, ποῦ ἦρθαμε καὶ μὲ φράκ ;

Ἐνος δὲ χωρικὸς πρὸς χωροφύλακα :
— Δὲν μοῦ λές, κύρ χωροφύλακα, θὰ φέρον καὶ τὰ προικιά τῶρα ;
— Ἄμ' βέβαια καὶ τὰ βιολιά μαζὺ, ἀπαντῆ οὔτος σοβαρῶς.

Ἰδίως οἱ χωροφύλακες εἶχον εὐρεῖ τὸν μελεῖ των ἀπὸ τὰς γυναῖτας, αἵτινες ἠγνύον νὰ σταθοῦν ἔξωθι τῆς γραμμῆς τῶν στρατιωτῶν.
— Μὰ κορίτσι μου, ἔλεγε τις πρὸς μίαν ὑπερήλικην, ἀρκετὰ εὐειδῆ, πῆγαινε πύρα μέσα, θέλεις νὰ βρῶ τὸν μελεῖ μου. Πῆγαινε μέσα.
— Καὶ ποῦ θέλεις νὰ πάου, καλέ, δὲν βλέπεις, οὐ δὲν ἔχει θέσι ;
— Μὰ ἄδῳ δὲν ἐπιτρέπεται.
— Μὰ καλὰ, ποῦ νὰ πάου ;
— Θὰ σὲ σπρώξω, νὰ πῆς μέσα...
— Ἄν κοιτῆς, ἄγγιξέ με, κακομοίρη καὶ σοῦ σπῖον τὰ μοῦτρα.

Καὶ ὁ χωροφύλαξ, γελῶν, ἀποτεινεται πρὸς παρακαμένην γυναικα :
— Μὰ καλὰ, ἐοῦ, τί θέλεις ἐδῶ, ἀφοῦ δὲν ἔχει θέσι ;
— Ἦλθα νὰ δῶ τῆ νύφῃ μας.
— Νὰ φύγῃς, δὲν ἔχει θέσι.

— Νὰ φύγω; βρε ἄδῳ νὰ φύγω, ποῦ ἔκατα τόσα παιδιὰ ; Φιοῦ, παληάνθρωπε !

Καὶ ὅσοι μερικοὶ μερικοὶ λέγουν, οὐ οἱ χωροφύλακες δὲν ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά των. Μὲ τοιοῦτον κόσμον καὶ τοιαύτας ἀπαιτήσεις. Καὶ ἂν κακοποιήσουν ἑνὰ; Ἄι, τότε, δὲ, τρώγουν καὶ ξέλο !

Μετὰ τὴν παρέλασιν :
— Πῶς σοῦ φάνηκε ἡ νύφῃ, Πέτρε ;
— Ἄφοῦ ἀρέσει, ρέ, τοῦ γαμβροῦ, τί ρωτᾷς ἐμένα ;

— Ἄμ ὁ Ρολάνδος, τί σοῦ λείει ;
— Ὅλος μάλισμα, ἀφοῦ ἔχει πολὺ ἀσῆμι.

Ἄλλη λαϊκὴ ἐκτίμησις :
— Δὲν εἴμποροῦσε νὰ γίνῃ καλλιτέρας γάμος, ἄνδρα μου. Δὲν εἶδες ;
— Δηλαδῆ, τί ;
— Νά, καιρὸς λαμπρὸς, νύφῃ ὠραία καὶ γλυκεῖα, μὲ μεγάλη καρδιά, πειθερὸς εὐρωπαϊὸς καὶ πλούσιος ἀγαπᾷ τὰ ἀρχαῖα, γαμβρὸς δὲ ἀρχιναύαρχος καὶ πριγκηπόπουλο, γάμος μὲ ὄλα του τὰ χαμπέρια. Τί ἄλλο θέλεις ;
— Καὶ λίγη διάκρισι, ἀδελφέ.

Ἡ ἐπιβολὴ τοῦ λαοῦ ἦτο χαρακτηριστικῆ. Ἀφήρον τὰ καθήκοντα καὶ ἐκ τῶν καφετειῶν ἀδιακρίτως.
— Κύριοι, τὰ καθήκοντα χρειάζονται εἰς τὸ καφετεῖον, ἀνέκραζον τὰ γκαρβόνια.
— Σὲ παρακαλῶ, νὰ ἰδῆ ἡ κυρία μου καὶ τὸ ἐπιστρέφω ἀμέσως.
— Μὰ δὲν κίνει κύριε, φωνάζει τὸ ἀφεντικό.
— Πές του, ἡ Κυρία μου δὲν τὸ δίδει, ἄς φωνάζει.

Ἀπὸ τῆς 9 ἕως 11 εἶχε κουρασθῆ ὁ κόσμος εἰς τὰς ὁδοὺς ὄρθιος, ἀναμένων καὶ ἠκούοντο.
— Ἄχ, κουρασθῆκα, μὰ πότε θὰ ἔλθουν ;
— Ἄν κουρασθῆκες, φέγγα νὰ πάρω τὴν θέσι σου, ἀπῆριων ἀμέσως ἄλλοι.

Μετὰ τῶν ἄλλων ἐξέφραζε πρὸς τὴν Α. Μ. τὴν ἐντυπωσίαν του καὶ ὁ κ. Σ. Ἀραγούμης, πολιτευτῆς, ὡς ἐξῆς :
— Ἐχει καὶ πολὺ τὸ Ναπολεόντειον ἡ μορφή τῆς πριγκηπείσεως. Μεγαλειότατε.
— Ἄς εὐχηθῶμεν νὰ μᾶς κἀμῃ καὶ κανένα Ναπολέοντα, ἀπαντᾷ χαριτολογῶν ὁ Βασιλεὺς.
— Καὶ τότε πλέον... λόντοι καὶ εὐχὴν καὶ ὄλα τὰ ἐθνικὰ μας ζητήματα, παρατηρεῖ μειδιῶν ὁ κ. Ἀραγούμης.

Μετὰ τὴν τέλειαν τῶν γάμων, ὁ κόσμος συρρέει πρὸ τῶν ἀνακτόρων καὶ ἀναγκάζεται τρεῖς ἡ πριγκηπῖσσα νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἔξωστου.
— Νὰ μὴν ἀκούσωμε τοῦλάχιστον καὶ τῆ

φωνή τῆς, ἔλεγε μεσηλιε τις πρὸς παρακαμένην φίλην τῆς.

— Θὰ τὴν διαβίσωμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας κῆριον, ἀπαντᾷ ἀπρονοήτως αὐτῆ.

Καὶ τὸ συμπέρασμα,
— Καλὰ τὴν διασκεδάσαμεν πάλιν σήμερον, Γιῶργο, δουλειὰ νῆπ δὲν ἔπιμασα.
— Τί τῆ θές τῆ δουλειά, εἴμεθα ποῦ εἴμεθα κακομοίριδες ...

Φοῖν.

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Table with 2 columns: Country and Value. Includes entries for England, Russia, Germany, etc.

Πότε παρατηρεῖ τις τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἄλλου

Δυστυχῶς τις ἰατρὸς φίλος τῆ: μαρκεσίος Δελασολιᾶ, ἠτις εἶχε χαλασμένον τὸν ἑνα ὀφθαλμὸν καὶ δὲν εἶχε μεχρι τότε παρατηρήσει: τότε ὁ ἰατρὸς, τῆ λέγει ἡμίαντινᾶ :
— Μὰ τί ἔχει τὸ μάτι σε, μαρκεσίος ;
— Ἄ, ἔδοχότατε, παρατήρησον, σῆτη περίληπος, βλέπω ἤδη, ὅτι ἐνόσω μὲ ἠγαπᾷτε, δὲν εἶχε παρατηρήσει τὰ ἐλαττώματά μου.. Τῶρα ὅμως ὅπου συμβαίνει τὸ ἐναντίον, ἠρχίσαστε νὰ βλέπετε ταῦτα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἄντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς 17ῆς εἶναι κῦτός καὶ μόνος ὁ λαὸς τῆς σήμερον.

Διότι δέρεται, πιέζεται, προπηλακίζεται, ὑβρίζεται, κηκιδιῶκεται, μαστιγοῦται, φυλακίζεται, στυροῦται καὶ θανατοῦται.

ὑπὸ τῶν γραμμάτων καὶ φερσιάνων, ὑπουργῶν καὶ ἰσχυρῶν, χρηματιστῶν καὶ τοκογλύφων, ὑπουργῶν καὶ πολιτευματιῶν, ἀστυνόμων καὶ χωροφυλάκων, ἡγεμόνων καὶ βασιλέων.

Διὰ νὰ δικτηρῆται ἡ ἰσχύς των, ὄγκουται τὸ βελάντιόν των, εὐτυχῆ τὸ ἐγὼ των, κυριαρχεῖ ἡ βραχυεῖα των καὶ εὐημερεῖ ἡ οἰκογενεῖά των.

Ἐνῶ ὁ πάσχων λαὸς εἶναι ὁ κυρίαρχος τοῦ κόσμου καὶ κῦτός ἐργάζεται καὶ διὰ τοῦ ἰδῶ-

τος του δικτηρεί αυτούς και τούς πληρώνει διὰ νὰ τὸν τυραννοῦν καὶ τὸν φανεύουν!

Ἡ μεγάλη αὕτη ἀλήθειαι τοῦ κόσμου μόνον διὰ νέου Χριστοῦ, μωστιγοφόρου, ἀπηνοῦς καὶ διώκτου δύναται νὰ φέρῃ τὴν ἰσορροπίαν καὶ νὰ ὀρθώσῃ τὰ πάντα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Χ. Δ. Ὁ δὲ σσόν. Ζητούμενα φυλλάδιά σας ἀπεστάλησαν. Ἡδὴ θὰ λαμβάνετε τακτικῶς καὶ τὰ νεώτερα. — Θ. Κ. Μελίτην. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Λαχεῖα σας ἐστάλησαν ἐπὶ συστάσει. — Α. Δ. Κεσσάνην. Δελτάριον ἐλήφθη καὶ ἀποσοῦμεν. Ἐστειλάμεν ἐκ νέου φυλλάδια. Ἐγράψαμεν ἀπαντήσατε. — Ν. Μ. Κάϊρον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Ἀναμεινάζετέ μας προσεχῶς. — Π. Β. Πύργον. Α. Κ. Π. Πειραιῆ. Σὺς ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. — Τ. Δ. Α. Νεω-Υορκ. Ἐπιστολὴ με δολλάρια ἐλήφθη. Λαχεῖα ἀπεστάλησιν ὑμῖν. — Θ. Κ. Μελίτην. Ἐπιστολὴ με περιεχόμενα, γραμματόσημα κτλ. ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Χ. Π. Νάπολιν. Ἐπιστολὴ με ἀποδείξεις ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Εὐχόμεθα ἐπίσης εὐτυχές τὸ νέον ἔτος. Κ. Δ. Κ. Θεοδόσιαν. Ἐλήφθησαν ὅλα. Ἐχει καλῶς καὶ εὐχαριστοῦμεν. Ἦσυχεῖτε καὶ θὰ σας εὐχαριστήσωμεν.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ὁ κ. Ἄντ. Σπηλιωτόπουλος, Διευθυντὴς τοῦ «Πανελληνίου Κράτους», νέου ἔργου του ἐνδιαφέρον συνέγραψε *Περὶ Σωτηρίας τῆς Πατρίδος*, δαπάνης τοῦ ἐν Ἀχαρί τῆς Ρωσσίας κ. Γεωργίου Κριεζῆ, ὅπερ μετὰ τὸ προηγηθὲν αὐτοῦ *Κατὰ τοῦ Ἀπελπισμένου* ἐπίσης ἀξιολόγου ἔργου του. ἀποτελεῖ ὡς καὶ ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ ἐν τῷ προλόγῳ του ἀντίφρασιν πῆς αἰσιοδοξίας, ὅπ' ἦς ἐνεπνέετο τότε. Καὶ πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ τις χαφότερα τὰ πονημάτια ταῦτα, διότι ἐκτὸς τοῦ πατριωτικοῦ αἰσθηματος, ὅπερ διαφλέγει τὸν ἐργάτην αὐτῶν, ὅστις ἠμολογουμένως εἶναι ἐκ τῶν ὀλίγων οἵτινες διαρκῶς ἐργάζονται, ὅπως διαφωτίσωσι τὰ πλήθη, εἶναι ἀφ' ἐτέρου καὶ ἐγερτήριον σάλπισμα διὰ τοὺς ἀρμοδίους, οἵτινες εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐκφυλισμοῦ καὶ ἐκφυλισμοῦ ἐν ᾧ ζῶμεν, κατεχόμεθα ἄλλοι μὲν ὑπὸ τοῦ ἀπελπισμοῦ, ἄλλοι δὲ ὑπὸ τῆς νάρκης, ἀρίνοντες τὰ πάντα εἰς τὸ μοιραῖον.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ ΣΑΣ

ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ
ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΕΣ ΜΟΝΟΔΡΑΧΜΑ ΛΑΧΕΙΑ
ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τῆς κλ.ηρώσεως τῆς 30 Δεκεμ. 1907

ΚΕΡΔΗ ΕΚ ΔΡΑΧΜΩΝ
100,000 25,000 10,000, 5,000, 1,000
ΕΝ ΟΛΩ 1,000 ΜΕΡΔΗ 225,000 ΔΡΑΧ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

35. Αἶνιγμα

Εἶμαι μία αἰτιατικὴ
 τρισύλλαβος πληθυντικὴ
 εἰς ἄπειρον ἀπέχω
 τὸ πᾶν δὲ περιέχω.
 Ἐὰν εἰς δύο διαιρεθῶ
 εἰς δύο τότε θὰ δοθῶ,
 εἰς ἄνθρωπον καὶ ζῶον.
 Καὶ εἰς τὰ δύο σῶον.
 Τὸ ἐν τὸν ἄνθρωπον ἔψοι.
 Τὸ ἄλλ' ὠραῖα καὶ κομψὴ
 εἶναι στολὴ σὸ ζῶον.

36. Γοῖφος

Ἐμετὸν $\frac{8ρα}{B}$ τὴν $\frac{8ρα}{φῶς}$ χωρίσει — σκύλους + κ

37. Συμφωνόλιπον

ε—ω—ε—ω.

38. Φύθρον—Μίγδον

φριεῖ—λεμπαρ

Κιθόδες

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

9—10 ΤΕΥΧΟΥΣ

28 Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς κεφαλῆς τον εὐ-
 ρόκοιται. — 29 Παρᾶς—ἡμῶν—Παράσημον.
 — 30 Ὁ Ἰππὸνικος πλοῦσιος ἦτο. — 31 Τὸ
 χορῆμα φθείρει.

Λύται: Π. Θωμόπουλος ἐκ Σύρου 4, Δικ.
 Κυρίκου ἐκ Πειραιῶς 2, Ι. Κριτικός ἐξ Ἀθη-
 νῶν 3, Χαρ. Μαρβούνης ἐκ Πειραιῶς 1,
 Διομ. Βέρονης ἐκ Κερκύρας 2.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς
 Τραπεζικὰ γραμματῖα καὶ εἰς χρυσὸν ἦτοι φρ. καὶ λίρας
 οπερλίνας ἀποδείξαι εἰς φθισμένην προθεσμίας ἢ διαρκῶς
 Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν ῥά-
 νονται εἰς αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐγένετο ἢ καταθέσεις εἰς
 χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὕψους (chèques) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ
 κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιοῦχου.

Τὸ χρεῖλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρόνον-
 ται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ κα-
 ταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταχοήμασι τῆς Τραπεζῆς.

ΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

1 1/2	τοῖς 0/0	κατ' ἔτος διὰ κατ, 6 μηνῶν
2	> 0/0	> > > 1 ἔτους
2 1/2	> 0/0	> > > 2 ἔτων
3	> 0/0	> > > 4 ἔτων
4	> 0/0	> > > 5 ἔτων

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ'
 ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὄνομασί ἢ ἀνώνυμοι.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡ. ΛΕΩΝΗ